

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 1 /86/

Січень - Березень, 1969

Рік XII

З ПЕРСПЕКТИВИ СОРОК РОКІВ

Якраз тепер минуло 40 років від дня постанови ОУН. По 40 роках діяльності можна вже оцінити наскільки націоналістична Організація виправдала своє існування і яку роль вона виконала в житті українського народу. Може нам, членам ОУН, не зручно давати оцінку про себе, але спробуймо поглянути на працю наших попередників і оцінити її так, як це оцінював би незаінтересований історик, який поставиться з об'єктивною безсторонністю до історичних фактів. Бо для історії важливі не лише пляни й заміри, доктрини, але і події та факти. Всі важливіші події, що відбувалися на українській землі продовж минулих 40 років, зв'язані з діяльністю ОУН і не буде дослідника, який міг би поминути їх, розглядаючи сучасний нам період. Роль ОУН є вирішальною в організуванні боротьби українського народу за волю в нашому столітті. Щоби зрозуміти ту роль, треба найперше знати, що уявляв собою український нарід до виникнення ОУН, який був рівень розвитку його політичної думки та наскільки він був готовий до відновлення боротьби за свою державність.

Відродження українського народу в ХІХ-му столітті обняло майже всі ділянки національного життя, але найпізніше і найслабше відбулося воно на розвитку української політичної думки. Для прикладу, літературне відродження пішло таким скорим темпом, що бездержавний український нарід витворив третю щодо величини літературу між слов'янськими народами. Коли ж говорити про політичну думку, то вона обмежувалася до свідомості односторонності українського народу, свідомості про його поневолення, при чому наголошувало соціальною стороною, до боротьби за права української мови, але ставити українську проблему в політичній площині, визначити місце українського народу між іншими вільними народами, визнати, що одиноким власна державність є запорукою повного і всебічного розвитку нації, поставити конечність боротьби за цю державність - все те, що входить в поняття політичного мислення, тільки легко дотикало керівників українського відродження, а для широких народніх мас жевріло хіба в підсвідомості. Правдою є, було Кирило-Методіїське Брацтво, яке мало також політичні цілі. Була Голівна Руська Рада у Львові, пізніше виникло Братство Тарасівців, РУП, політичні партії в Галичині, але ставлені ними цілі були неспілі, або виникали радше під тиском подій. Перед 1-ю Світовою війною вже існували політичні партії на всіх українських землях, але вони були слабкі, обмежені до невеликого гурта людей, а метою їх було здобуття територіальної автономії в Росії, або створення окремого краю в Галичині. Тільки відважні одиниці підносили ідею самостійної України в російській чи в австрійській займанщині.

Початок 1-ої Світової війни застав український нарід неготовим до ставлення політичних вимог. Не Приготованою ідейно застала Україну і велика революція на Сході Європи. Цілі боротьби кристалізувалися щойно в процесі розгортання революції і через автономію, боротьбу за соціальне визволення, обставини приневомили керівників української революції визнати конечність боротьби за власну державність. В кращому положенні знайшлася Галичина по упатку Австрії, бо тоді вже існувала в Києві українська державність і не було потреби переходити через етап автономізму.

Однак, ідея української державности була свіжа, а тим самим слаба, і то однаково в тодішніх вищих суспільних верхах, які і в низах.

Коли ж за цю державність треба було ставати до бою з свідомим своїх цілей ворогом одночасно на всіх фронтах, то сил не стало здобути перемогу. Створеної в часі революції української держави майже на всіх українських землях нарід не міг втримати через свою ідейно-політичну невідповідність.

Після програної Визвольних Змагань нарід відчув втрату власної державності, а політичні провідники знайшлися у великій кількості на еміграції. Очевидно, ідея української державності тепер була вже загально визнаною, але й ворог був сильніший. Рахуючись з дійсністю, він не відважився заперечувати української державності, але формував її на свій лад, як колонію. Ленін висунув "Радянську Україну", а Пилсудський в поході на Київ був радий бачити над Дніпром Україну як польського сателіта. Подібними шляхами пішла й політична думка українського проводу на еміграції. Уряд УНР, який осів у Варшаві, погодився з поневоленням Західно-Українських Земель Польщею і розраховував на польську інтервенцію на Сході, а уряд ЗОУНР поглядав на Росію в надії на протипольську інтервенцію для визволення Галичини. Нарід теж став дезорієнтований. На центральних землях, під нечуваним терором і голодом, в степовій полосі заломилися масові народні повстання, після яких доба українзації і НЕП-у була засобом Москви повернути до себе настрої мас. На Західно-Українських землях польський гніт викликав прокомуністичне наставлення серед населення Волині, Підляшшя і Полісся, а в Галичині зневіру, яка в роках українзації в УРСР дала основу під радянським настроєм, зокрема молодь, втікаючи від невідрадної підпольської дійсності, шукала для себе вияву по другій стороні Збруча, там, де їм уявлялися бодай якісь форми української державності. Правда, на ЗУЗ творяться політичні партії, але вони ставлять собі завдання боротьбу за права українського народу під Польщею. В невідрадній дійсності поневолення політична думка заплуталася в суперечностях, хоч ідея боротьби за державність залишилася ще свіжим спогадом. Та ідея була компромітована в безплідних сварках і у взаємообвинуваченнях за програну між поодинокими партіями і таборами на еміграції.

В такій невідрадній ситуації зачали проявлятися нові сили, які виростили з глибини народу, як СВУ та СУМ на Центральних Землях, а теж УВО, створена полк. Є. Коновальцем на основі і традиціях Січових Стрільців, які мали за завдання продовжувати боротьбу за втрачену шойно державність. Але СВУ при розгортанні роботи була знищена під ударами московського терору. УВО понесла теж величезні втрати на Східно-українських землях. Все ж таки, в тих найсумніших роках повоєнної дійсності УВО залишилася одиною силою на українських землях, яка продовжувала боротьбу в ім'я української державності. Ця боротьба нагадувала, що недавно втрачену волю та була осторогою для ворога, що Україна не годиться зі станом поневолення. Як вказує сама назва, УВО була організацією військовою, якої члени, помимо ліквідації українських армій, продовжували сповняти свою військову повинність в підпіллі, виконуючи саботажі, ліквідували на українській землі представників окупаційних властей і паралізували своїми діями намагання ворога знайти серед української спільноти своїх колаборантів. Однак в часі, коли наступ ворога на Україну по всіх займанщинах зачав скріплюватися, коли еміграційні політичні центри ще більше втрачали своє значення, коли ідейний хаос загрожував звести українську політичну думку на манівці, сама військова визвольна організація не могла вистарчати. Треба було політичної сили, яка поставила б перед собою виразні політичні цілі - боротьбу за українську державність, виступила зі своєю програмою і тактикою боротьби, мобілізувала до неї весь нарід під всіма займанщинами, організувала б широкі народні маси для збройної боротьби. Такою організацією стала ОУН, створена якраз 40 років тому на Першому Конгресі українських націоналістів. Фактичним її творцем був командир УВО, полк. Євген Коновалець, який вичув і зрозумів потребу часу та новостворену ОУН озброїв ідейно так, щоби вона відповідала своїм завданням.

ОУН була визвольною організацією так, як і УВО, але це була передусім політична організація.

Вона виразно відрізнялася від всіх тогочасних політичних центрів і угруповань. Коли еміграційні центри, як УНР чи ЗОУНР ставали на інтервенцію сторонніх сил, то ОУН спирала свою визвольну політику на силах власного народу, не резигнувала ані з клаптика української землі, протиставляючись цим політиці еміграційного уряду УНР, який продовжував притримуватися Варшавської угоди і резигнував в користь Польщі із ЗУЗ. ОУН різнилася теж від поодиноких політичних партій і груп на еміграції: від Гетьманського руху, якого ціллю було відновити в Україні монархічний устрій спертий на верстві заможних хліборобів; від соціал-демократичної партії, яка мала брати в захист інтереси робочого люду в Україні; від соціал-революційної партії, яка ставила собі за завдання боронити українське село перед поміщиками і капіталістами. Для ОУН найважливішою справою було здобуття української державности, а в своїй програмі вона брала до уваги інтереси всіх верств населення України. Ціллю було не спорити з іншими партіями за устрій, але мобілізувати нарід до боротьби за українську державність і організувати цю боротьбу.

Подібно різнилася ОУН і від тих українських партій, які існували вже на українських землях в окупаційних умовах. На Центральних землях могла існувати тільки офіційна КПБУ, а ОУН була протиставленням до неї. На Західно-Українських Землях найбільшою політичною партією було УНДО, яке декларативно стояло на становищі української державности, але його головною ціллю було обороняти інтереси українського населення в Польщі перед утисками і переслідуваннями. Інші, дрібніші партії, як радикальна, чи соціал-демократична, ставили перед собою ще дрібніші цілі, як боротьба за права і проти визиску українського селянства під Польщею, або оборона робітництва при допомозі профспілкового руху разом з польською ППС.

Увага ОУН була звернена зовсім в іншому напрямі: не на боротьбу за якісь дрібні полегші, чи проти соціальних утисків, але за створення української держави. Для цього мобілізовано цілий нарід на кожному клаптику української землі та на еміграції, а метою мав бути збройний зрив у відповідному моменті, який всенародніми зусиллями мав завершитися перемогою.

Така ясна і виразна ціль в умовах поневолення мусіла сприяти скорому поширенню ОУН на всіх землях України. Продовж кількох років ОУН виросла у визвольно-революційну силу, яка для окупантів українських земель стала найбільшою загрозою. Ідеї ОУН просіяли щораз глибше в народні маси, а акції ОУН не давали спокою ворожій адміністрації. Під впливом діяльності ОУН перероджувався цілий нарід і ставав політично дозрілим. Процеси проти ОУН, які зразу обмежувалися переважно до Галичини, скоро поширилися на Волинь, Полісся та Холмщину, а то й на чисто польські терени, виникали навіть на Буковині і в Бессарабії. Реакція ворога, як пацифікації, засуди, шибениці, заактуалізували українську справу в Європі і поставили перед світом факт нерозв'язаної української проблеми. Під впливом ідей ОУН український нарід піднімався з упадку і ставав до бою за краще майбутнє, за своє визволення, за власну державу.

Під впливом дії ОУН зникла ідейна дезорієнтація в народі. Зникли орієнтації польонофільські чи радянофільські, заломився комуністичний рух на Волині та Поліссі, перестав існувати селянський рух. В розбудженій стихії українського націоналізму губилися рештки колишнього москвофільства, розчинялися дотеперішні партії. Ідея української державности і боротьба за неї була засвоювана народом в усіх його верствах. Речники існуючих партій пробували протиставлятися націоналістичній стихії, але без успіху.

Дія ОУН стала загрозливою для всіх окупантів України. Націоналістичний рух зачав поширюватися теж на центральних українських землях. В Європі ставало неспокойно, а в найближчих подіях українська проблема могла виринути в повній ширині. Щоби послабити ОУН, Москва вдарила в саму голову. Згинув її основник і Провідник полк. Є. Коновалець, а його смерть кинула світло на боротьбу українського народу в європейській пресі.

При всіх подіях, які відбувалися тоді в Європі, ОУН своєю дією висувала українську проблему. Коли захиталися кордони Чехословаччини, на Закарпатті, на найбільш занедбаній частині української землі, під впливом націоналістичного руху повстала українська держава. Вона, що правда, не втрималася, але це був початок змін, які викликала друга світова війна.

Загально відомою є роль ОУН в боротьбі українського народу під час II-ої Світової війни. Партизанська боротьба проти Польщі, організування широкого підпільного руху проти комуністичної Москви на всіх українських землях, а потім, в часі російсько-німецької війни, відновлення української державності і організування української адміністрації від Сяну аж до Дніпра. Засяг дій Похідних Груп докотився до самих меж української національної території на Сході. Відомою є політика гітлерівської Німеччини в Україні і боротьба УПА найперше проти німців, а потім з поворотом московських окупантів, проти червоної Москви. Боротьба УПА, ідейно наснажена ОУН і підтримувана широкими масами українського народу, довгі роки не давала спокою новим окупантам України і не дає їм спокою по нинішній день.

Всі ті події - це вже історія, але вони свідчать, що ідея боротьби за українську державність глибоко зкорінилася в українському народі. Доказами на це служать могутні повстання в'язнів в московських концтаборах під проводом українців, участь українців в різних заворушеннях на просторах цілої московської імперії, стихійне творення визвольних організацій і груп в Україні, проникання самостійницьких ідей навіть у вороже середовище, в партію та в комсомольські організації. За даними з підпільної літератури в Україні, в московських концтаборах українці становлять 95% замкнених там політичних в'язнів. Це свідчить, як далеко український нарід випередив в своїй національній свідомості інші підсоветські народи, а тим самим став в авангарді боротьби за розвал московської тюрми народів.

Ідеї ОУН живі в Україні і український нарід чекає нагоди, щоби раз на все скинути чужинецьке ярмо і жити на волі, у власній державі. Українська державність не є вже нині чужим поняттям для широких народніх мас. Це поняття заціпила в народі ОУН своєю 40-літньою боротьбою і знищити його ворогові вже не вдасться. При найближчій нагоді нарід не буде вже шукати за метою своїх змагань. Ідея української державності є близькою і ясною. За неї боролися і вмерли сотні - тисяч найкращих українців.

До того ж ОУН залишається ідейним орієнтиром. Вона діє в Україні, на заслання та на всіх континентах світу. Москва знає, що найбільшим її ворогом була і залишається ОУН. Тому й були масакри провідних членів в Україні, тому мусів згинуть Провідник Степан Бандера, тому не жаліє вона засобів, ані зусиль нищити ОУН в Україні і в цілому світі.

В 40-ву річницю повстання ОУН, ми, члени Організації, мусимо бути свідомі вартості тої спадщини, яку ми перебрали від наших попередників, а йдучи їхніми слідами, мусимо бути свідомі відповідальності, яка на нас лежить. Відповідальності за чистоту ідей ОУН, за поширення і плекання їх в народі, за продовження боротьби за українську державність. Ця відповідальність повинна лежати на кожному з нас, бо ми взяли на себе велике завдання і мусимо доложити всіх зусиль, щоби його виконати. Будемо щисливі, наколи нашому поколінню доля пощастить досягнути ту ціль, яку поставили перед собою основники ОУН та за яку боролися і вмирали наші попередники. В Україні ростуть нові кадри борців за самостійну Україну. Ми включені в ту боротьбу поза межами України, але це накладає на нас окремі обов'язки. Не жаліймо наших зусиль, віддаймо наш труд для здійснення цілей, які поставила перед собою ОУН. Хай не будуть пустими повторювані нами слова: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї".

Члени ОУН сучасного покоління перебрали славу спадщину по своїх попередниках, вони мусять її берегти і здійснити цілі, поставлені перед 40 роками.

-----;-----

50-річний шлях ОУН

Коли розважити сьогодні політично-національний стан, який існував після визвольних змагань 1917-1921 рр. на українських землях, що були розшматовані немов живе тіло між чотирьома окупантами, і наставлення світових сил до української державності, а з другої сторони - тодішнє українське партійне зрізницювання, політична розгубленість та орієнтацію на сторонні сили ворогів України, і зміряємо це з сьогоднішнім станом, тоді зможемо належно оцінити, який важний обов'язок сповнила ОУН за час свого існування.

Діяльність українських націоналістів бере свій початок від кінця 19-го століття. Вона постійно зміцнюється і в кінці завершується на Першому Конгресі в 1929 р. Організацією Українських Націоналістів, як організованої сили на історичній арені, що започаткувала новий духово-політичний шлях української нації, який доведе її до національно-політичного визволення.

Кажемо новий, бо хоча ідеї українського націоналізму жили в народі у різних часах і в різних видах, простягаючись крізь всю українську історію, то не завжди вони були настільки сильними, щоби децидувати рішучо про долю народу. Були в минулому періоди, коли ворожі впливи, піддержувані мілітарною силою і терором, домінували і в політичному думанні деяких українців.

Тому не дивно, що ОУН ставить перед собою на першому місці завдання: "Здобудеш Українську Державу, або /якщо цього вимагатиме потреба/ згинеш у боротьбі за неї!" З огляду на природу і безпардонні методи винищування ворогами українського народу, а особливо його провідної верстви, ОУН прийняла одиноким можливим і найбільш правильним шляхом революційно-визвольної боротьби, орієнтуючись на власні сили народу, які єдині можуть забезпечити йому кінцеву перемогу над ворогами України і відновлення УССД.

Однорідна ідейно, політично, світоглядом і морально ОУН під проводом полк. Є. Коновальця починає розгортати свою діяльність, а перш усього організує і підготовляє революційно-визвольні сили так, що невдовзі підпільна мережа ОУН розширюється на значні простори України та чужини і стає основною політичною силою та дороговказом для українського народу в боротьбі за своє визволення.

Невдовзі ОУН починає розгортати широку політично-визвольну дію, особливо на ЗУЗ. Щоб залучити широкі круги населення, а перш усього молодь, до революційної акції, тому введено різноманітні середники для виховно-пропагандистської роботи, як поширення підпільної літератури, плекання культу героїв, маніфестації з приводу політичних процесів, голоду в Україні в 1933 р., масові штрайки, бойкоти монополів, широкомасштабні бойово-революційні акції, які гуртували народні маси довкруги ОУН та постійно пригадували окупантам, що це не є їхня земля і яку скорше чи пізніше треба буде віддати їй правному власникові - українському народові.

Так з кожним днем все глибше і ширше ОУН вкорінювалася в народні маси, росла і міцніла, черпаючи духове наповнення з його історичної героїчності, а тим самим ставала незнищеною політично-визвольною силою українського народу. Незанебувала ОУН і зовнішньо-політичної діяльності, яка проявлялася через видання політичних інформацій для зовнішнього світу, наві'язування контактів і розвитком дипломатичної роботи.

З лютою ненавистю поставилися вороги України до ОУН, скерувавши проти неї весь свій окупаційний апарат. Але ні переслідування, ні голод, ні масові арешти і процеси, заслання, пачинок і екзекуції, розстріли та шибеники не застрашили ні членів ОУН, ні українських патріотів взагалі, які зі ще більшою наснагою йшли в бій за здобуття української самостійної держави.

І так, як зі страху підступно вбила Москва сл. п. Головного Отамана Симона Петлюру, так тепер, в 1938 р. підступно вбила

першого Провідника ОУН Євгена Коновальця, сподіючись перервати тим нитку революційно-визвольної боротьби ОУН саме на передодні другої світової війни. Проте надії Москви не оправдалися, хоч ОУН і вся українська патріотична громадськість з глибоким болем прийняли смерть Провідника, але ні на мить не спинилися у своєму прямуванні до вимріяної мети - УССД.

Дуже важливу роль відіграла Організація у подіях Закарпатської України в 1938-39 рр., чим показала силу волі, динаміки, безкомпромісову поставу і героїзм свого членства в обороні прав українського народу та передбачливість в політиці на довшу мету, творючи тим одну із світлих сторінок своєї історії.

Друга світова війна розкрила широкі горизонти для революційно-визвольної боротьби, до якої ОУН наполегливо готовилася весь час.

В 1939 р. зникла зі світової карти польська держава. Окупація ЗУЗ Москвою і наближення зудару між червоною Москвою і гітлерівською Німеччиною витворило зовсім специфічну ситуацію, в якій приходилося діяти ОУН з розрахунком, що прийдеться вести революційно-визвольну боротьбу на два фронти.

Саме в тому часі ОУН очолив сл. п. Степан Бандера, який взявся зі всією силою свого характеру і передбачливості впорядковувати внутрішньо-організаційні справи та швидким темпом приготувляти ОУН до грядучих подій.

Видвигнена Резолюційним Проводом ОУН напрямна, щоб не зв'язати себе з жодними чужими інтересами, а проводити власну незалежну політику під кутом української держави, знові оправдалася. На II-му В.З. ОУН видвигає найбільш поступове гасло "Свобода Народом і Свобода Людині" та дає основи для майбутньої організації поневолених Москвою народів.

В 1941 р. вибухла німецько-російська війна. Большевики використали той момент і ще більше посилили терор та перевели масові вбивства по тюрмах та розстріли по містах і селах націоналістичного активу.

Відступ більшовиків з українських земель був сигналом для членів ОУН, щоб перебрати місцеву владу в свої руки, а вислані Похідні Групи часто випереджували німецьких фронтовиків, що вже 30-го червня 1941 р. ОУН під проводом Степана Бандери проголосила у Львові Акт відновлення Української Держави, уряд якої очолив Ярослав Стецько. Почалися радісні хвилини будівництва власної держави... Та нові гітлерівські окупанти зі своїми загарбницькими плянами не могли з тим погодитися і збройною силою перервали це будівництво, заарештувавши сл. п. Провідника ОУН Степана Бандеру, Голову Державного Правління Ярослава Стецька, членів уряду та багато тисяч українських націоналістів. Вони повели масовий терор, розстріли, вивози молоді і грабінж українського населення. ОУН порейшла в глибоке запілля і звітам розгортала дальше революційно-визвольну боротьбу за українську державність. Підкріпивши свої кадри з цілої соборної України, ОУН вела наступальну політику на всіх відтинках життя.

Дальше зростання революційно-визвольного потенціалу довело до організації власних збройних сил - УПА, яка створилася

під керівництвом сл. п. Тараса Чупринки - Шухевича на всеукраїнських основах. Великий вклад дала ОУН в УПА через включення в неї своїх кадрів у безпосередній чи посередній спосіб. Майже весь командний склад в УПА рекрутувався з членів ОУН, які в переважаючій більшості згинули героїською смертю на полі слави. Так почалася нова сторінка збройної революційно-визвольної боротьби українського народу за своє визволення, яка своїм героїзмом майже безприкладна в історії людства.

Підсумки дотеперішньої боротьби і завершення ідейно-політичних основ було зроблено III-ім НВЗ ОУН в 1943 р.

Ідучи по тій лінії, при УПА творилися також відділи з інших

поневоленних москвою народів і таким чином на поліх боїх затіснялася дружба між союзниками за спільні цілі і проти спільних ворогів. А даліше, реалізуючи політичні напрямні ОУН, започатковані ще II-им ВЗ ОУН, осінню 1943 р. скликано Першу Конференцію Поневоленних Москвою Народів, яка довершила політичне об'єднання тих народів, відоме сьогодні в цілому світі як АБН.

Для справнішого керівництва політичними, військовими та іншими справами визвольно-державного характеру в 1944 р. ОУН покликає до життя Український Підпільний Парлямент та уряд під назвою УГВР на чолі з Романом Шухевичом - Лозовським. Таким чином завершується підпільна українська державно-політична структура.

З кожним днем революційно-визвольна боротьба кріпшає і поширюється на все ширші круги народу. Ворог лютує, зміцнює свій терор, вдається до різноманітних засобів, але все те було заслабе, щоби зламати Український Визвольно-Революційний Рух.

Упадок німецької окупації дав змогу скерувати всі сили проти Москви, щоби на її руїнах практично здійснити ідею свободи народам і людини.

З ліквідацією німецької окупації зникли всі інші політичні середовища, а на українських землях, на полі бою, лишилася тільки підпільна ОУН і збройна сила УПА. Почалася важна і затяжна боротьба на смерть і життя.

Із закінчення другої світової війни большевики кинули всі свої добірні сили проти ОУН-УПА. Вже осінню 1944 р. Москва стосувала тактику фізичної ліквідації українського визвольного руху через терор, загальну мобілізацію мужчин до червоної армії, а жінок на каторжні роботи. Однак ОУН-УПА збойкотували ці заходи. Непомогли великі облави цілих областей, прочісування лісів, масові арешти, вивози, населення і багато іншого, що практикувала Москва на українському народі. У відповідь на її атаки, УПА посилювала свою дію бойових акцій, а ОУН поширенням сітки і широкою освідомляючою роботою.

Коли Москві не вдалося фізично ліквідувати ОУН-УПА, вона вдається до випробованих нею провокацій і шантажів через звернення, "прощення прозвин" революціонерам, заклик, щоби вступали до червоної армії, тактичні політичні поступки на інше. Але на все це ОУН-УПА-УГВР давала одну відповідь через посилення революційно-визвольної боротьби.

Щоби остаточно ліквідувати український визвольний рух в 1947 р. Москва укладає пакт з Польщею і Чехословаччиною для боротьби з ОУН-УПА, але і це не помагає.

ОУН-УПА змінюють тактику боротьби з великих бойових відділів на малі та перехід у глибоке підпілля і дію у змінених формах, але з непослабленою силою.

Геройською смертю на полі бою гине крайовий Провідник ОУН і командир УПА Тарас Чупринка-Лозовський, ген. Перебийніс, полк. О. Гасин, Павленко, Старух, Коник, Дяків та багато інших визначних постатей УПА, що здійснювали ідею визволення України.

У різних видах і формах революційно-визвольна боротьба веде-
ється до наших днів, почавши від революційно-визвольних акцій, поточез пропагандизну діяльність, саботажі, страйки, демонстрації, революційні підняття боротьби з концтаборах, і аж до бойкоту школярами большевицької виховної системи. Український народ-герой хоч має проти себе фізично сильнішого ворога, який диспонує наймодернішим збройним визінуванням, духово міцніший, бо за ним вселюдська і Божа правда і за ним буде остаточно перемога.

Декому в світі видається неймовірним, щоби поневолені, але не покорені Україні, одиниці, сотні чи навіть тисячі повставали проти мільйонів, не вишколені і не озброєні, проти найкраще вишколених і озброєних, але зближається той час, який почасті вже зарисовується, коли вільний світ зрозуміє, що вирішальним в перемозі є не матеріальні середники, а духові чинники.

У ту революційно-визвольну боротьбу, що її веде ОУН-УПА на українських землях, також вложили свою частку ЗЧ ОУН, висилаючи туди численні допоміжні і зв'язкові групи та виконуючи іншу допоміжну роль, а перш усього діючи на зовнішньо-політичному відтинку, демаскуючи московський імперіалізм, освідомлюючи та турбуючи довкруги ОУН українське громадянство і спрямовуючи його на правильний шлях боротьби за визволення України.

Революційно-визвольна боротьба ОУН на рідних землях і масові акції у вільному світі стали до тої міри загрозливими для московської імперії, що вона в підлий спосіб ліквідує в 1959 р. на чужині символів тієї боротьби, сл. п. Провідника ОУН Степана Бандеру.

Через АБН, який очолює Ярослав Стецько, ОУН розвинула широку дипломатичну акцію у вільному світі проти імперіалістичної Москви. В АБН об'єдналися поневолені Московією народи, з його ініціатииви утворилася Світова Антикомуністична Ліга, яка спрямовує своє вістря проти московської імперії, заступаючи принцип розподілу її на національні держави.

Весною 1968 р. відбувся IV-тий ВЗ ОУН, який зробив детальні підсумки дотеперішньої революційно-визвольної боротьби, на основі чого накреслив для неї далішні напрямні дії, опрацював програму державного будівництва, ідеологію та інші матеріали. На тому Зборі Прорідником всієї ОУН обрано довіролюбного заслуженого провідного діяча українського визвольного руху - Ярослава Стецька. IV-тий ВЗ ОУН - це визначна історична подія, і нею неначе завершується ще один етап революційно-визвольної боротьби та поступово розвивається наступний під кличем: "Київ проти Москви", який вимагатиме ще більших зусиль, напруги та жертв, але наблизить нас до кінцевої перемоги - відновлення УССД та розпаду останньої на світі московської імперії.

Важкі хвилини переживає український народ, але не падає, не сумнівається, а з гордо піднесеним чолом йде в переможній бій. Він і переможе! Україна далі кривавиться, українські націоналістичні сили діють сьогодні по цілому СРСР, на всіх просторах земного г'юбу, де тільки знаходиться український націоналіст.

Отож, у 40-річчя ОУН, тої пробоевої сили української (її) кадри загартовані в боях і діях, підсилені молодим поколінням, одушевлені візією майбутнього ще з більшою вірою і напругою ^{Знаємо} ~~відуть~~ до переможного кінця за здійснення виміряного ідеалу - Української Самостійної Соборної Держави!

ЩО ВІДКУЛЯТЬ МОСКОВСЬКІ ПОСТРІЛИ В КОСМОНАВТІВ

Европейська преса до московський пострілів поставилась з підозрілістю і упередженням. Ніхто з представників європейської преси, які були на місці і їхали в казалькаді автомашин за космонавтами, не чули ніяких пострілів, не бачили ніякого замішання, не помітили ніякої зупинки в казалькаді машин, або якогось відхилення від напрямку маршруту. Єдине, що кинулось їм в вічі, це відсутність при такій величавій церемонії голови ради міністрів СРСР - Косигіна, якого не видно було вже десь з половини грудня минулого року. Про самі постріли писала московська преса. З її повідомлень довідуємося, що людина, яка стріляла, була психічно хвора /шизофренік/, що вона заарештована і знаходиться під слідством. Після тижневого мовчання "Дейлі Експрес" з 1-го лютого подає в репортажі з Москви, що "чоловік, відповідальний за Кремлівські постріли, є лейтенант советської армії на ім'я Ільїн". Спираючись і покликаючись на московські поголоски, "Дейлі Експрес" подає, що лейтенант Ільїн втік із своєї частини, що перебуває в Ленінграді, захопивши з собою автомат та амуніцію до нього. В Москві жила його сестра, чоловік якої був на службі в московській поліції. В сестри він переодягнувся в уніформу поліціанта, що уможливило йому перейти

всі кордони НКВД, які охороняли дорогу космонавтів, і зайняти зручне місце, з якого він розрядив свій автомат в проїждячу колону авт. Чи це була політична змова, а чи акція божевільного?

Нові здогади виникають з того, що лейтенант Ільїн вигукував в час пострілів епітети проти Брежнєва та інших лідерів, що їхали в кавалькаді.

Американський сен'єр-дипломат на прес-конференції заважив з застереженням, що, правдоподібно, більше людей є замішані в змову за вбивство кремлівських лідерів. Що до долі самого лейтенанта Ільїна після пострілів, то одні кажуть, що він був на місці заарештований, а інші, що він поповнив на місці самогубство, прийнявши таблетку ціаніду, але найбільш правдоподібно, що він був убитий натовпом на місці.

З черги, в московсько-большевицькій імперії це другий стріл. Перший стріл був 11-го грудня 1934 року в Ленінграді, де пострілом з револьвера був убитий секретар ленінградського обкому партії С.М. Кіров. Як пізніше виявив Хрущов, вбивство Кірова організувало НКВД з доручення самого Сталіна.

Офіційно вбивство Кірова висвітлено в історії ВКПб так: "Слідством встановлено, що в 1933-34 рр. в Ленінграді утворилась з числа бувших учасників зінов'євської опозиції /перед Кіровом секретарем Ленінградського обкому ВКПб був Зінов'єв/ підпільна контрреволюційна терористична група на чолі з так званим Ленінградським центром. Ця група ставила своїм завданням вбивство керівників партії. Першою жертвою був намічений Кіров. Із доказів учасників цієї контрреволюційної групи виявилось, що вона була зв'язана з представниками чужоземних капіталістичних держав, одержували від них гроші. Розкриті учасники цієї організації були засуджені Військовою Колегією Верховного Суду СРСР до вищої міри покарання - розстрілу".

По ліквідації Ленінградського "контрреволюційного центру" було скоро викрито такий самий центр в Москві, який займався підготовкою вбивства членів ЦК і Совєтського уряду. Під суд були віддані Зінов'єв, Каменєв, Бакаєв, Евдокімов, Пикель, Смирнов, Мрачковський, Тер-Ваганян, Рейнголд та інші.

Всі вони признались на суді в організації вбивства Кірова, а також в підготовці вбивства всіх інших керівників партії та уряду. В даному випадку характерним було те, що стріляв не москвич, а ленінградець, а найголовніше, що він "промакнув".

Можливо, що цей постріл з промахом, як постріл в Кірова, започаткує новий політичний курс партії, курс масового терору, масових депортацій та масових розстрілів, який, після вбивства Кірова, ЦК партії формулював так: "Потрібно покінчити з опортуністичним благодушієм, що виходить з помилкового допущення проте, що в міру росту наших сил ворог ніби то ставатиме більш зручним і новинним. Таке припущення в корені неправильне. Це є відрижка правого ухилу, який допускав, що вороги будуть потихеньку вповзати в соціалізм і що вкінці-кінців вони стануть дійсними соціалістами. Не благодуше потрібно нам, а пильність, дійсна революційна большевицька пильність". Характерно відмітити, що ці постріли попереджувалися ридом статей в московській "Правді" про зростаючу роль партії та диктатури пролетаріату на даному історичному етапі будівництва комунізму, з одночасною ідейно-політичною і моральною поразкою своєї політики по відношенні до "соціалістичних" країн, зокрема до одної з найбільш приязної до Москви, а саме до Чехо-Словаччини.

Окупація Москвою Чехо-Словаччини показала все багатство брежнє, нахабства, підступу, брутальності, підлості і підступу Москви. Як подає кореспондент "Таймсу" з Москви, що реставрація сталінського терору іде на повну пару. За приклад він наводить Ленінградську область, де секретаром обкому партії є Василь Толєтіков, який запровадив в області відносини фєвдальних часів, точніше військово-фєвдальних часів. Автор кореспонденції пише про існування в Москві і в Ленінграді дрібних законспірованих гуртків, які мають навіть свою пресу.

Ми непомилимося, коли припустимо існування цих гуртків на всьому просторі московської імперії. Вони були навіть за сталінського терору. Ніяка сила терору не зупинить революційних процесів в більшовицькій імперії, ніяка сила терору і провокацій не зупинить вибуху третьої революції в московській імперії, яка винесе її смертний присуд.

-----:-----

ВІДЗНАЧЕННЯ 40-РІЧЧЯ ОУН В ЛОНДОНІ

В неділю 16 березня, 1969 року, в Лондоні відбулося відзначення 40-річчя ОУН, яке підготував спеціально покликаний Організаційний Комітет, зложений з представників центральних органів СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ, ОУЖ, УСГ, Бібліотеки і Музею ім. Тараса Шевченка, Музею Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери, УІС, УВС і лондонських клітин СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ і ОУЖ.

О годині 3,30 по полудні повного дня в залі Сан Панкрас зібралося около тисяча українців з Лондону, його околиць і терену для відзначення тої важливої історичної роковини. Програма свята включала три коротких доповіді про ОУН, з чого одна була виголошена для присутніх чужинців на англійській мові. В мистецькій частині виступали хори юного СУМ-у з Олдгему і Ковентрі. В програмі свята було дві рецитації творів підпільних авторів, рецитація "Декалогу" на початку і символічна картина передачі смолоскипу перед закінченням програми.

Ціла програма свята була видержаною у приписаному часі, переведена на високому рівні і з бойовому, піднесеному настрою, що залишило на учасниках глибоке враження. Учасниками того свята були, крім членів, симпатиків, юнацтва і прихильників ОУН, теж зацікавлені особи з інших політичних середовищ, за виїмком, очевидно, мельниківців.

Друкуючи цю коротеньку згадку про відзначення 40-річчя ОУН в Лондоні, нашим бажанням є висловити цим шляхом подяку і признання всім Подругам і Дружам, які допомогли комітетові підготувати і перевести це свято на належному рівні, що в свою чергу спричинилося до популяризації нашої Організації і боротьби між громадянством.

Згідно з інформаціями, що їх посідаємо, найбільша кількість імпрез для відзначення 40-річчя ОУН тереновими округами чи громадами припадає на друку половину квітня і початки травня. Маємо надію, що в усіх місцях Подруги і Друзи враховуватимуть наші давніші поради та вказівки і змагатимуть до найкращого переведення тієї справи.

-----:-----

ПРОТИВНИКИ ГРУПУЮТЬ СВОЇ СИЛИ

Минулорічні події в рядах нашого руху і довкруги нього викликали серед наших противників потребу збільшення зусиль по лінії відбиття зросту наших впливів на загальне громадське життя. Помітно це на відтинку таких середовищ, як "двійкарське" і "мельниківське", а теж і між індивідуальними особами, які не виявляють зовнішньої прив'язаности до одного чи другого середовища, але своєю поведінкою і діалектикою збігаються в одно.

Ця мобілізація зусиль і заходів проти нашого руху і його впливів ведеться по таких загальних лініях: легковаження і понижування факту відбуття IV Великого Збору та його рівень, в чому спеціалізуються "двійкарі" та "мельниківці", проти демонстративних акцій молоді СУМ-у з другої половини минулого року, а зокрема проти демонстративної акції під московською амбасадю в дні 7-го серпня 1968 року, і по лінії розпорошу-

вання організованих сил української громадськості на регіональні товариства і нові організації, в чому спеціалізуються "двійкарі" та деякі поодинокі особи.

Від половини минулого року до сьогодні на теми IV Великого Збору ОУН висловилися "двійкарі" на сторінках свого "Самостійника" зневажливо-кипкувальною статтею Дарії Ребет. На сторінках "мельниківського" "Українського Слова" появилось до сьогодні дві статті, присвячені IV Великому Зборові ОУН. В одній, написаній у досить поміркованому тоні, висловлено побоювання за наш дальший напрямок у внутрішній політиці, припускаючи, що від IV Великого Збору наше відношення до них та до інших угруповань буде загострене. В другій статті, яку надруковано недавно, висловлюється критику Постановам Великого Збору в ділянці державного будівництва.

На перший погляд обидві ці справи можуть виглядати самозрозумілими, бо важко припускати, щоби будь яке партійне середовище давало позитивну, або об'єктивну оцінку політичному напрямкові нашої Організації, до якої вони ставляться вороже. Одначе, коли візьмемося під увагу тон "критики" і настанову, ця справа набирає іншого характеру й мусить прикувати троха нашої уваги.

В основному, лінія одних і других у цьому питанні та сама: "нічого особливого не сталося", "зібралася група еміграційних революціонерів та ухвалила програму, яка не є згідною з дотеперішнім духом українського визвольного руху". Підпасувавши під це "докази" про свої здобутки на відтинку крайової боротьби по через опубліковані вперше на сторінках їхніх органів матеріалів з України, у непоінформованої людини може насправду поставати бажане їм враження. А до витворення такого стану вони змагають всіма доступними методами.

Ця їхня дія не обмежується лише до самих заходів. Вона переходить уже в плекання "реальних" надій. Розчислюючи на успішність, "мельниківці" і "двійкарі" роблять заздалегідні приготування на те, щоби люди, які будуть відриватися від нас під впливом їхньої роботи, не попадали до інших середовищ, а лише до них, з тим, одначе, що "мельниківці" роблять заходи аби найбільше тих людей пристало до них, а не до "двійкарів", і противно.

Зокрема "мельниківці" наставляються на це "перехоплювання" людей і вже готуються на здобування собі прихильності по через прихильне наставлення до одиниць і систематичне втягування їх у свої тенети.

Коли ж ходить про демонстрацію молоді з 7-го серпня 1968 року, то публичне дуже критичне становище до неї зайняли "двійкарі" статтею К. Зеленка з "Українському Самостійнику". Основне вістря критики спрямоване проти нашої Організації, якій приписується організування тої справи, і проти провідних осіб СУМ-у та СУБ-у. Демонструючи молодь трактується як таких, що далися вивести в чисте поле. Пробується теж порізнити старших, з поміж яких одним висловлюється бодай крихітку признання за активну участь в тій демонстрації, а інших знецінюється по через пасивне спостереження її. Цілу ж справу засуджується як негідну шануючої себе людини, а при тому таким зневажливим наставленням трактується всі акції зовнішнього характеру. З пороблені спроби у статті вплинути застрашуючо на батьків молоді і закликається світські, а зокрема церковні кола, щоби вони виступили відкрито проти цих і подібних акцій.

Подібну лінію веде ніби самостійно мгр. Т. Данилів, який перебуває від початку минулого року в Редінгу. Він виступив вперше з листом до Президії Ради СУБ-у в березні минулого року, коли СУМ організував акцію в обороні Юрка Шухевича. Другий раз виступив довгим листом до Ради СУБ-у цими днями, сконцентровуючи всю свою увагу, їдь і злість довкруги акції 7-го серпня.

Його аргументування своєї критичної постави до тої справи дуже подібні до К. Зеленка, а подекуди навіть грубші і радикальніші. Давши негативну оцінку цілій акції і "поплакавши" над

молоддю, він не жаліє своїм опонентам ні погроз, ані залякувань. Конкретно, він вимагає, щоб усунути д-ра С.М. Фостуна з секретаря в СУБ-і, а дд. Я. Деремєнду, М. Гринюка та інших з Крайової Управи СУБ-у. Погрожує Раді СУБ-у, вимагає віддачі комусь решти грошей із датків на оборону арештованих, і погрожує, що ще виступить у цій справі публично.

Ціль одних і другого очевидна: розраховуючи на сантимент батьків до дітей, намагання скеровані в тому напрямі, щоб відірвати молодь від СУМ-у, або усунути небажаних їм людей. Невідомо лише про мотив: впливає це з психологічної диспозиції галицького хрунівства передвоєнних часів, а чи є це своєсвідним виявом тої "концепції" недразнення ворога, яку розвивають деякі круги і групки, що переключаються на плятформу еволюційної концепції визвольної боротьби? Якби воно там не було, нам потрібно мати на увазі цю справу в роботі на місцях.

Від якогось часу "мельниківські" і "двійкарські" круги в Англії зачали інтересуватися і проявлятися на відтинку творення організацій регіонального характеру. Ідея перенеслася із ЗМЛ, де таких регіональних товариств існує багато і ще далше творяться. За їхніми підшептами й заходами постало в нас минулого року "Товариство Гуцулів", а ще перед цим були спроби створити інше регіональне товариство. Провід т-ва Гуцулів опинився в руках мельниківців, між якими є декілька, що є знані як великі бандерофоби.

На основі певних інформацій зачуваємо, що якраз цими днями двійкарі роблять заходи для створення на нашому терені клітини Брацтва Дивізійників УНАрмії. Підготовка ґрунту іде за посередництвом обізду терену з виставкою "Дивізійна Перекуска", яку ставить аматорський гурток з Лестеру під керівництвом Старосольського. Виставка сама по собі не є нічим злим. В складі її виконавців знаходяться наші прихильники. Старосольський - відомий "двійкар", і його завданням є збуджувати між бузшим вояцтвом дивізійні почування, а при цьому поширювати думку про потребу створення в Англії клітини Брацтва Дивізійників.

Наші вказівки й поради до цих справ

1/ Проводити далше роботу на відтинку популяризації справ ІV Великого Збору ОУН і дотеперішньої боротьби ОУН, а теж підготувати громадськість на зустріч вимог майбутнього. Провідний актив повинен ознайомитися добре з розвитком відносин довкруги ОУН в передвоєнному періоді її існування, щоб збагнути і зглибити всі причини розходжень на ворожості між ОУН та тодішніми політичними таборами. Пізнання цього періоду стане допоміжним у поборюванні проявів того самого опортунізму та хрунівства сьогодні.

2/ Поборювати в зародку всякі спроби груп чи одиниць у їх намаганнях відвертати громадськість, а зокрема молодь від політичних акцій публичного характеру. Організувати далше при кожній потребі масові акції, а в пропагандивній роботі вказувати на їхню конечність і необхідність як один із засобів політичної дії.

3/ Не ініціювати, не сприяти і не піддержувати ніяких заходів у напрямі творення регіональних товариств, бо нашим завданням є плекати національно-соборницький тип людини, а не регіональний. Остерігати перед такими починами громадськість, а ініціаторів таких справ нарозумлювати, а наколи не pomoже, то гнати геть від громади.

4/ Протиставитись рішучо намаганням творити в нас клітину брацтва дивізійників. Над тою справою відбулися обширніші дебати ще в 50-тих роках. Тоді як наш ТП, так і вояцькі круги стали на становищі брацтва дивізійників не творити, але всю комбатантську роботу згуртувати з ОБВУ. Це саме становище відстоюємо ми сьогодні.

Коли ж ходить про "Дивізійну перекуску", то клітини ОБВУ мажуть запрошувати гурток з "Лестеру" і давати можливість тому гурткові виступати, але уважати на Старосольського і наколи б у розмовах він просував ідею творення брацтва дивізійників, то таким намаганням протиставитися.

Відомо також, що в місяці квітні в Англії перебуватиме з візитом до "двійкарських клітин" сотн. Б. Підгайний, який напевно буде займатися справами дивізійників та іншими проблемами "двійкарської акції" тут. В місяці лютому б. року тут перебував д-р Прокоп. На відправі "двійкарів" у Манчестері говорив багато про методику їхньої акції на відтинку молоді, зокрема між тою молоддю, яка студіює на вищих школах та університетах. Практикуючи даліше індивідуальний підхід, він закликав старших "двійкарів", щоб вони інтересувалися студентами, входили з ними в контакти, пізнавали їх і втягали в члени "двійкарського" середовища.

Припускається, що Підгайний буде проловжувати цю справу також.

Справи Патріярхату

Останніми часами чимраз то ширшого розголосу набирає справа організування акцій за патріярхатом для Української Католицької Церкви. Цю важливу річ пробують використати "двійкарі" та інші, які спромоглися здобути деякі позиції на цьому відтинку в США, де від кількох років діє комітет оборони традицій релігії, мови і патріярхату. Довгий час цей комітет обмежувався лише до теренів США і Канади, де були актуальними календарні питання, на тлі яких постав цей комітет. Від початку біжучого року вони пробують поширити свою діяльність на західну Європу, творючи клітини цього комітету на цих теренах. Такі пропозиції висунено недавно листами для Англії, висилаючи ці листи до декотрих українських організацій і приватних осіб.

Як Подругам і Друзям відомо, наша Організація є за патріярхатами для українських церков православного і католицького віровизнань, і в тому напрямі ведено уже певну роботу. Діючи даліше по лінії постанов IV Великого Збору в цих питаннях, ми не вважаємо за корисне і доцільне в'язатися з кругами чи особами, які намагаються спекулювати на цьому важливому питанні. Під сучасну пору як ТП, так і Правлячі Органи громадських установ /СУБ, СУМ, ОБВУ/ застановляються, як цю справу поставити у нас. Наша сітка на місцях, а за її прикладом і проведом вся громадськість повинні робити на цьому відтинку лише те, що буде авторизоване, ініційоване й проводжуване за стараннями чи апробатою ТП і провідів вичислених повище установ. На ніякі інші пропозиції, заклики чи визови не іти.

З а к л ю ч н е

Повище подані інформації, вказівки й поради вимагають підкреслення ще одної важливої справи у нашій щоденній роботі. А цим є потреба великої чуйності на все те, що діється довкруги нас, а зокрема на все, що діється у противних до нас середовищах. З чуйністю пов'язана потреба вчасного зголошування різних вісток і даних. З одним і другим є пов'язана потреба дисциплінованості й активності на всіх щаблях і в усіх місцях. Треба відмітити, що декотрі з повищих тенденцій між противниками беруть свій початок з того, що в декотрих місцях наші люди показали їм свої слабості й заохотили до дії. Коли, для прикладу, в Редінгу один наш провідний член сперся був з Даниловим над принциповою справою при опрацьовуванні резолюції, то підчас голосування наші люди піддержали Данилова проти нашого провідного члена. В іншому випадку, клітина СУБ-у дала приміщення, а тим самим і моральне попертя т-ву гуцулів. З ще інших випадках інші прояви "самопанства" між нашими членами, клітинами і центральними органами у важливих питаннях політики створюють у противників переконання, що наша активність,

стимул до праці, організованість і підпорядкованість підупали, а тому противникам відкриваються двері на позискання впливів і накиннення теренові їхнього стилю життя.

Думаємо, що всі ці справи і питання, які є порушені на цьому місці, будуть взяті на місцях під увагу. До інших справ нав'язи-мося в черговому числі "Бюлетеня".

-----:-----

Т. П. РОЗПОЧАВ НОВУ КАДЕНЦІЮ

У вересні 1968 року закінчилася ця каденція праці ТП, яку розпочато після VI Конференції ЗЧ ОУН. Новий склад ТП був скликаний у перше на засідання з початком березня 1969 року. На цьому засіданні устійнено розподіл функцій та референтур між членами ТП, а теж обговорено деякі важливіші питання з плянів нашої дії в майбутньому на поодиноких відтинках.

Числовий склад ТП поширено кількома новими членами. Докладні інформації про структуру праці ТП в цій новій каденції, визначення референтур за зміненою дещо системою, зарядження і вказівки у зв'язку з цим для теренових клітин, а рівночасно і пляни праці будуть подані організаційним порядком у відповідному часі. Районові і Станичні Проводи повинні докласти старань, щоб закінчити ювілейну збірку на Визвольний Фонд ОУН і розчислитися з неї з Фінансово-Господарчою Референтурою ТП, а теж виконати попередні доручення в справі розчислень за різні залежності, зокрема за літературу, що потрібно зробити перед давніше заповідженою реорганізацією та переходом у новий етап дії цілим тереном.

Провід ОУН розпочне вкортці видавання спеціального бюлетеня, присвяченого найважливішим питанням нашої політики і діяльності. Цей бюлетень доходитиме до найнижчих клітин з ціллю використання його матеріалу на організаційних сходинах та відправах. З першим числом цього бюлетеня буде вислана інструкція, як, де і коли ним користуватися в нашому внутрішньо-організаційному житті.

-----:-----

Проситься Провідників Станиць надсилати ступнево належитість за одержані примірники "Нарису Історії ОУН", щоб ТП міг розраховуватися ступнево з нашим Видавництвом, яке, видаючи цю книжку, вльовувало в неї поважнішу суму грошей, а з тої причини має фінансові труднощі з іншими видавничими справами, а зокрема із фінансуванням нашого тижневика.

-----:-----

В часі писання тієї сторінки до нас наспіла сумна вістка про смерть бл. п. Омеляна Стецька, брата д. Ярослава Стецька, Голови Проводу ОУН.

Тереновий Провід висловлює цим шляхом свої і всього членства ОУН з нашого терену найглибші й найсердечніші співчуття д. Ярославові Стецькові і Членам його Родини.

-----:-----

Це число нашого "Бюлетеня" появляється як перше за тримісячний період. Його ціна - 1 /один/ шілінг за примірник. Чергові числа появлятимуться тримісячним порядком. Надруковані в ньому статті з нагоди 40-річчя ОУН можна використовувати теж і для зовнішніх потреб.

-----0-----

oooooooooooooooo

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

4.2 /87/

Квітень-Червень, 1969

Рік XII

ПРО ВІДЗНАЧЕННЯ 40-РІЧЧЯ ОУН

Від лютого 1969 року по сьогоднішні дні святочне відзначення 40-річчя ОУН відбулося в таких основних місцевостях: теренове свято в Лондоні, підготоване спеціальним комітетом з представників громадських установ, в Болтоні на окрузі Лянкашір, підготоване окружним комітетом, в Брадфорді на окрузі Йоркшір, підготоване окружним комітетом, і в Едінбурзі на Шотландію, підготоване теж окружним комітетом. Належно підготовані відзначення цих роковин ОУН відбулися в Ноттінггамі, Рагбі, Лестері, Ковентрі і в багатьох інших громадах за старання місцевих організаційних і громадських чинників.

Всі ці святкування виявили одну важливу річ, яку треба взяти під увагу в дальших плануваннях і в дальшій роботі на різних відтинках, а зокрема на політичному.

Підготозляючи й переводячи ці святкування ми помітили, якою широю, нормальною і безпосередньою була постава української громадськості до нашої Організації, її дотеперішньої історії і боротьби, і до її дальшого майбутнього. В декотрих місцевостях ми бачили, що не лише члени, симпатички і прихильники, але теж одиниці та групи з противних середовищ виявили заінтересування до доцьогочасної історії ОУН. Все це не є випадковим, ані не виявом поверховного заінтересування до нашого руху. Думаємо, що не помилимося, коли скажемо, що в цій виявленій солідарності української громадськості з нашою Організацією в часі її сорокріччя скривається глибока духово-політична пов'язаність українського суспільства з нашим рухом, одобрювання ним у відкритий спосіб ідеологічних залогень і політичної програми ОУН і глибоко вкорінена надія, що наша Організація, ступаючи сорок років шляхом безкомпромісової боротьби за ідеал УССД, видержить на цьому шляху в майбутньому, а тим спричиниться до здійснення столітніх мрій про незалежність та могутність України на Сході Європи.

Наколи ми є правильні, а в тому немає потреби сумніватися, то це накладає на кожного члена ОУН значно більші обов'язки від цих, що їх сприймає стурбована буднями життя людська свідомість. Бо продовжування змагу за державність методами безкомпромісової боротьби всюди там, де існує прямий удар з ворогом, бо ведення такої ж політики і виховування на цьому тлі патріотів української національної справи буде можливе постійно при великих зусиллях та самосвяті всіх тих, які заприсягли боротись за Україну в рядах і під прапорами ОУН. Ні-які літальні почини чи фразеологія, ніяке жерування на пам'яті і славі Поляглих не заступить сподівань прихильної громадськості.

Перебуваючи на чужині, яка становить собою своєрідне запілля тої фронтної боротьби, що розгортається в Україні, наша думка мусить постійно кружляти довкруги питання, що нам робити і як нам поступати, аби ція закордонної вітки ОУН втішалася постійно тими ознаками, що характеризують нашу ОУН від початку її існування.

Наша віра в Українську Правду мусить бути сильною. Наша політична концепція боротьби і державного будівництва мусять бути ясними і відповідаючими аспіраціям більшості українського суспільства. Наша дія мусить базуватися на здетермінованості. Шлях тієї дії мусить бути прямий – такий, що не шукає популярності, але розтинає кожную пухлину, кожную перешкоду і веде до мети. Наші діла промощуються чинами і словами, за якими стоїть борець, революціонер, а не декламатор, за якими стоїть людина, що є дисциплінована ідеї і Проводові, а не емігрант, просяклий потуранством та анімозіями. Головне – щоби слова збігалися з ділами, як думка збігається із чином. Наше зовнішнє обличчя мусить бути ясним і чистим – таким, що викликає симпатію і піддержку, патріотизм і відчуття потреби дії. Політичні противники не шкодять, ані не кривдять, не дискваліфікують ані не понижують.

Але понижуючи, нетідними члена ОУН будуть такі потягнення, які викликають по клітинах роздор та міжусобиці між членами, або які компромітують члена перед громадянством в наслідок його неприличної поведінки, егоцентризму чи бездіяльності.

Відзначування 40-річчя ОУН дозволило нам вивести Організацію в широкі круги громадськості в авреолі здобутої важкою боротьбою і жертвами тисяч членів слави. Роблячи це, ми спопуляризували ОУН, але виявили в частині себе. Тому на себе – на поведінку й патріотизм члена ОУН потрібно вважати.

Членам ОУН припала роля і завдання працювати в різних секторах українського організованого життя. Хто б де не працював, які б обов'язки не виконував, які функції чи становища не займав би мусить пам'ятати, що він є член ОУН, що він є одиницею, який є зсготовий, безкорисний, чесний, карний, активний і підприємчивий, відважний, рішучий, витривалий, зрівноважений і точний; що гордитися людина може лише тим, що досягне власною працею і вартістю і що якраз таких людей потребує Організація, бо ці люди привели її на світ і вможливили нам гордитися її славою.

Зчуваючись у глибину і ширину наших завдань, з'ясованих Постановами IV Великого Збору ОУН, скріплюючи свої можливості щоденною працею над собою, діючи з посвятою на цих місцях, де нас поставила Організація, або де ми стали за власним розумінням місця своєї щоденної громадської праці, виявляючи зрозуміння, дружність та піддержку іншим членам і виконуючи сумлінно доручення зверхніх чинників – прямимо майбутнім до мети. Це висновок і наказ для кожного члена ОУН в сорокову річницю її існування!

-----;

З ВІСЛЕТЕННЯ ПРОВІДУ ОУН

"... мусимо пам'ятати, що передумовою успішного здійснювання Постанов IV Великого Збору ОУН є сильна організаційна сітка" та "ідейні, дисципліновані, політично вироблені організаційні кадри ... Доцільна господарка кадрами, відповідне розуміння ієрархії завдань, вишле використання організаційного – крайового і еміграційного – потенціалу допоможе нам зреалізувати такі пляни, що безпосередньо пов'язані з українською визвольною боротьбою на Рідних Землях".

"Особливе значіння в наших складних умовах життя і дії має творча атмосфера, яка збільшує активність кадрів і оперативність Організації. Незламна віра в призначення ОУН, у спроможність її кадрів, постійна готовість кожного члена на відповідку жертву, самодисципліна, повне довіря до Організації і Проводу – це головні незмінні прикмети націоналіста-революціонера, що їх постійно треба наголошувати, щоб не загубитися в еміграційних буднях і не підмінювати великих справ малими".

"... IV Великий Збір став черговим стимулом до продовжування нашої визвольної дії, як монолітної революційно-визвольної сили української нації, а разом з тим ставить до кожного члена ОУН максимальні вимоги, подиктовані потребами теперішньої визвольної боротьби українського народу і відповідальністю, що її взяла на себе ОУН. Завдання членів ОУН за кордоном дуже великі й відповідальні, часто значно більші й важливіші, ніж це увійшло у нашу свідомість".

"Чітке і ясне з'ясування наших ідейних позицій у всіх відношеннях – є орієнтиром, інспірацією, напрямною для ідейного бою, є ідейно-політичним озброєнням... Єдність національної і християнської ідеї у боротьбі з ворогом надає нашій боротьбі глибокого змісту, сягаючи до глибинних сфер людської душі".

-----;

ІНСТРУКТИВНІ ДИРЕКТИВИ ТЕРЕНОВОГО ПРОВІДУ

про акції в обороні українських церков, культури, особистої і національної свободи громадян України й про заходи в справі Патріархатів.

1/ Вступні інформації

Ще не освідомилася між українцями на чужині справа з ув'язненнями, засудами і розстрілами одиниць з тої чисельної групи українців, які були переслідувані московсько-більшевицьким режимом від 1960 року, про що ми довідалися з початком 1968 року, коли світом пронеслися чергові зворушливі вістки про поновні утиски, арешти й переслідування українських патріотів на Батьківщині за національні аспірації, релігійні вірування і практику. В парі з цим до нас дійшли вістки про чергові злочинні акти окупанта проти українських культурних пам'яток, про викриття ними ще одної української підпільної організації та арешти й засуди пов'язаних з нею українців, і про даліше триваючу хвилю переслідувань та утисків кожної особи, яких запідозрюється в дії проти ворожого поневолення і насильства, або які самочинно стають в захист національних інтересів свого народу, плюндрованих Москвою.

З поміж усіх вісток, що дійшли до нас уже в 1969 році власними каналами, по через чужинецькі агенції чи пресу, а чи від інших українських середовищ, на особливу увагу заслуговують такі факти:

- ув'язнення в січні 1969 року Кир Василя Величковського, який, згідно з деякими вістками, мав очолювати в Україні підпільну Українську Католицьку Церкву;
- руйнування і спалювання пам'яток української старовинної культури, підтверджене теж в цьому році відомостями про дворазові загадочні пожари у Видубицькому Монастирі в Києві, де разом з Георгіївською Церквою, мали згоріти теж цінні книжкові та архівні фонди;
- арешти й переслідування в західних областях України в зв'язку з викриттям "Українського Національного Фронту". В Івано-Франківську сиділи на лаві підсудних під закидом приналежності до цього Фронту українці, які одержали високі вироки /Дмитро Квецько - 15 років, Василь Дяк - 13 років, Іван Красівський - 12 років, Василь Калинишин - 15 років, і т.д./. Цей Фронт видавав журнал під назвою "Батьківщина і Свобода", на сторінках якого передруковувалися матеріали з колишніх підпільних видань ОУН.

Наведені вище три основних випадки, які вийшли недавно на денне світло, є лише частинною ілюстрацією тої боротьби, яку ведуть в Україні наші самостійницькі сили. Відомо ж бо нам про прилюдне спалення в Києві Василя Макуха, члена ОУН і воєнка УПА, про протестну акцію молоді Дніпропетровська, заворушення і страйки в промислових центрах України з виразними політичними цілями і пасивний спротив селянства.

Як ув'язнення Кир Величковського, так викриття "Українського Національного Фронту" супроводжалося широкою хвилею переслідувань і терору. Згідно з деякими інформаціями певна частина українських священників у містах західних областей були теж арештовані в перших місяцях 1969 року, а супроти інших священників і членів монаших чинів ведено акцію з погрозами вивозу на Сибір наколи вони не заперестануть сповняти свої священні чи монаші обов'язки.

З хвилиною, коли ми були впевнені в достовірності відомостей про нову хвилю переслідувань в Україні на релігійному, культурному й політичному відтинках, перед нами постало завдання заініціювати й провести в цілому терені відповідні акції, маючи на увазі потреби моральної підтримки переслідуваним, роз'яснення положення чужинцям та позискання їхньої далішої підтримки національним стремлінням українського народу з рівночасним осудженням Москви за її імперіялістичну політику в Україні.

В тому часі Тереновий Провід одержав від Секретаріату Проводу ОУН слідуючі сугестії та рекомендації: "Необхідно, щоб наш актив заініціював, розгорнув і скріпив всебічну акцію протесту не тільки серед українського громадянства, духовенства, але і не менше серед чужинських кіл та спільно з ними".

А коли ходить про форми й методи акцій, то рекомендації і сугестії від Секретаріату Проводу ОУН були наступні: "Докласти зусиль, щоб включити в акцію наших єпископів і священників обох віровизнань, наголошуючи переслідування обох наших церков... організувати спільно з духовенством протестні походи з хрестами й протестними транспарентами, роздаванням летючок відповідного змісту... включати молодь, жіноцтво, всю громаду, гуманітарні і юридичні інституції, надаючи акціям широкий характер" і притягати до неї "теж наукові, харитативні, громадські та інші установи... У випадку відмови тих чи інших кіл - проводити її власними силами, апелюючи до своїх і чужих долучуватися до нашої протестної акції".

На засіданні Теренового Проводу в дні 21-го березня обговорено всесторонньо цю справу і рішено наділити КУ СУМ-у ініціативою в організуванні та у фірмуванні на зовні тієї акції, узгодивши з відповідними церковними чинниками основні питання методичного й програмового характеру, маючи в цьому на увазі важливість спільного виступу в обороні Кир Василя Величковського.

Згідно з прийнятим на цьому засіданні загальним планом, зовнішні демонстративні виступи мали відбутися по всіх українських громадах у Великодню П'ятницю з відповідними Богослуженнями в церквах і виходом вірних та духовенства на вулиці міст з хоругвами і транспарентами, свічками і хрестами у формі спокійних молитовно-протестних походів. Після цього мали слідувати інші форми загальної дії.

Цей загальниковий план пропонується вкоротці місцевим чинникам Української Католицької Церкви. Відповідь наспіла через півтора тижня, в якій дораджувалося, "щоби Великодній П'ятницю не відбрати питомої її унікальної релігійної підметности маніфестаціями", а натомість, "щоб всі, кому дорога наша переслідувана Церква і нарід на Батьківщині, а в тому і сумівці, долучилися до молитовного і постного походу св. Церкви..."

В тому приблизно часі делегація ЦУ СУМ-у перебувала в Римі і звіттам привезла деякі уточнюючі інформації про обставини, в яких мав перебувати в цьому часі Кир Величковський. Українські церковні чинники в Римі уважали, що акцію в обороні переслідуваних церков треба робити, але бути обережним з інформаціями про персоналії.

Маючи, з одної сторони, позитивну поставу церковних чинників до справи акцій, а з другої своєрідну повздержливість до спільних маніфестаційних виступів на зовні, ми рішилися здержати реалізацію первісного плану, переглянути наново ситуацію, потреби й можливості та повернутися до цього завдання пізніше, здаючи собі справу з того, що елемент часовості буде втрачений.

Зроблено це на засіданні в дні 10-го квітня. Загальний план і конкретні вказівки, що будуть зв'язані в чергових розділах, базуватимуться в основному на настанові ТП з того часу, але включатимуть теж питання, що виринули вже після 10-го квітня, 1969.

2/ Форми акцій, їх зміст та напрямки

Тереновий Провід вважає, що ці акції, які в первісному плані мали мати більш релігійний характер і зв'язатися з новою хвилею переслідувань на церковно-релігійному відтинку в підсов'єтській Україні, повинні тепер впливати з широкої основи, охоплювати і висчерпувати теж національно-політичний і культурний відтинки, базуючись на матеріалах і відомостях з цілого повоєнного періоду поневолення України, а конкретизувати й унаочнювати це зокрема тими даними, що їх посідаємо за найближчі роки.

Справу переслідувань та утисків на церковно-релігійному відтинку ставимо так, щоби підняти поновну ліквідацію УАПЦ 25 років

тому, положення після ліквідації УКЦ та далші утиски на цьому відтинку, включно з утисками й переслідуванням на відтинку релігійних сект євангелістів та баптистів.

Наші акції повинні розгортатися всюди по лінії двох напрямків: на внутрішньо-українському для мобілізації думки, волі й засобів української громадськості до починів та дій по лінії допомоги визвольно-революційній боротьбі в Україні, і по лінії чужинецького світу для його мобілізації по стороні українського народу в його змаганнях за державність. На цьому відтинку змагатимем до досягнення найширшого відгуку в пресі, радіо і телевізії, продістатися з тою справою в парламентарні дебати й на форум політичних партій, станових, культурних і церковних організацій.

Мета тієї акції одна, але форми можуть бути різні, пам'ятаючи, що кожний крок і дія, які впливатимуть з цього плану, повинні змагати до однієї цілі, яку накреслено повище.

Ініціатором тої справи на місцях повинна бути наша організаційна сітка з всіма її складовими частинами. На зовні організатором і речником стає від початку КУ СУМ-у та проводи клітин СУМ-у в терені. Можливо, що з тягу акції ця сторінка поширеться теж на інші організації громадського характеру /СУБ, ОбВУ, ОУЖ, УСГ, УВС/, які в першій стадії даватимуть СУМ-ові моральну, а де потрібно, там і фізичну піддержку.

Коли ж ходить про церковні чинники, то не зважаючи на недавнє минуле, робити заходи, щоб одержати від них бодай моральну піддержку. Зокрема змагати до цього по громадах, шукаючи за можливостями ближчої співпраці в тій справі з душпастирями. У випадку непередбачуваних перешкод діємо незмінно з такою кількістю громадянства, яку зможемо підняти до виступів в тому чи в іншому періоді тривання акції.

3/ Організація і переведення акцій

а/ Інформативно-інструктивним матеріалом для сітки ОУН в тій справі буде ця інструкція та інші письма ТП по тій лінії. КУ СУМ-у видасть окремі матеріали для своїх клітин. Допоміжні матеріали на українській та англійській мовах появлятимуться від УІС, СУМ-у та з інших джерел.

б/ Проводи низових клітин ОУН повинні запізнати всіх членів, симпатиків і прихильників з тією справою, використовуючи для цього наші інформативно-інструктивні матеріали, щоби кожний член мав усі передумови для сприйняття цьому завданню своєю пропагандивною працею між громадянством. Це саме потрібно буде зробити по лінії членства СУМ-у та інших організацій, які будуть ангажуватися прямо в акціях.

в/ В громадах змагати до створення за ініціативою СУМ-у спеціальних комітетів для тої справи, складені з осіб, що матимуть дані розгорнути широку роботу. Всюди включати до тої роботи найздібніших зі старшої молоді.

г/ Зібрати потрібний підручний матеріал, потрібний для інформаційної роботи, опрацювання статей, листів, меморандумів і доповідей, маючи на увазі наші видання на українській чи англійській мовах.

г/ Розгорнути наперед діяльність по лінії відновлення чи назв'язання зв'язків з місцевими парламентаристами, церковними діяльниками і душпастирями католицького й протестанського віровизнання, з проводами поодиноких сект, відомими журналістами й кореспондентами, трейд-юніоністами, письменниками і з провідними особами різних британських організацій з ціллю предложення матеріалів про положення в Україні та висловлення наших думок, побажань і пропозицій про їхню моральну піддержку нашої національній справі, а чи їхнього виступу в обороні переслідуваних.

д/ Включати до тієї роботи управи клітин Англо-Українського Товариства і спільно з ними провадити зовнішній аспект акцій в усіх місцевостях, де такі клітини існують та діють.

е/ Робити заходи, щоби продістатися з нашими матеріалами до британської преси у формі статей, нотаток, листів, а чи репортажів з акцій. Впливати на центральні і локальні радієві станиці і телевізійні компанії.

є/ Наші вимоги, прохання і пропозиції до британців можна б окреслити такими загальними диспозиційними зіставленнями:

- 1/ парламентаристи і політичні діячі - щоби вони впливали на відповідні кола в партіях, в парламенті і в уряді /Міністерство Закордонних Справ, британське представництво в ООН і в інших міжнародних інституціях/ в тому напрямі, щоби ті чинники інтересувалися положенням українського народу в ССРСР і ставали активно в обороні його прав на свободне національне життя; щоби вони активно вимагали від Москви припинення переслідування українців за їх релігійні чи національні почування; щоби парламентаристи ініціювали спеціальні дебати в парламенті на теми життя угнаних Москвою народів, як це було в серпні минулого року в зв'язку з Чехо-Словаччиною; щоби парламентаристи змагалися до створення офіційної постійної парламентарної комісії для дослідів положення в Україні і в цілому ССРСР на збір того, що у негативному зміслі для поневолених Москвою народів дають парламентарні товариства дружби з ССРСР; порушувати при цьому справу радіопередач, визнання української національності, та інше;
- 2/ британським церковним достойникам висловлювати положення на релігійному відтинку і домагатися від них заходів та тиску на відповідні інституції в ССРСР про знесення заборони існування УАПЦ і УКЦ, про звільнення з в'язниць та концтаборів ієрархів і священників, віддання під їх заряд церковних будинків та устаткування. Католикам дораджувати, щоби вони впливали теж на Рим і вимагали від Ватиканських кругів різкої політики в обороні дійсних християнських церков, а протестантам, щоби вони використовували всі канали на міжнародньому відтинку протестантських церков і свої контакти з російською "православною церквою" в тому ж напрямі. Подібно проводити роботу на відтинку британських сект, використовуючи ці матеріали, що відносяться до цього відтинку.
- 3// Мистецькі і культурні круги закликати до виступу в обороні й на захист української культурної спадщини та за свободу українського культурного діяча.

ж/ Робити всі зусилля, щоби не поминути ні одної вітки британського суспільства і щоби кожному середовищу представляти стан на подібному відтинку в Україні, щоби цим шляхом, по черзі сподіватися зацікавлення, збуджувати в них охоту й потребу до дії.

Спеціальну увагу звернути на УСГромаду і зможливувати її дію між британськими студентами, використовуючи для цього розрухи між молоддю в Україні.

з/ Ангажувати до подібної діяльності еміграційні середовища угнаних Москвою народів, зокрема тих, що являються складовою частиною ССРСР.

и/ У відповідному часі підготовляти й переводити маніфестаційні виступи у формі вічевих зібрань та демонстративних походів з масовою участю громадянства та за відповідним пляном, скеровані під будинки московських інституцій, централі англо-московських товариств дружби, а навіть під локалі британських комуністів з домаганням, щоби і вони виступали в обороні національних прав України. А де для цього не буде такого об'єкту, як повище, тоді скеровувати маніфестаційні походи до Могили Невідомого Воїна з ціллю зложення вінків на згадку про Українських Національних Героїв.

Розгортаючи ці акції та мобілізуючи тиск на круги, не минати без натиску і таких, як "Рада Нуклеарного Розбродження", "Комітет 100", "Рада Громадських Свобід", закликаючи, щоби вони відвели один день для виступів своїх прихильників для захисту національ-

них і громадських свобод в Україні.

і/ В цьому загальному плані резервується потреба для всенарісної маніфестації в Лондоні, яку проведеться в найдогіднішому часі всіма силами нашого терену.

4/ Участь Провідного Активу в підготовці акцій:

Самозрозумілим є те, що весь Провідний Актив місцевої сітки буде душею, інспіратором та організатором цих акцій в цілому терені. В організаційній площині, члени ТП з місця його осідку і з терену виконуватимуть найперше ці завдання, які падатимуть на них з уваги на постановку роботи в центральному пункті. В підготовчій стадії Районові Проводи сконцентрують увагу на пристосування того плану до місцевим умов, на організування акцій окружного характеру і на припилювання, щоб кожна клітина вклала максимум зусиль у найповніше виконання заряджень ТП.

Провідники орг. клітин є зобов'язані звітувати систематично про підготовку та хід акцій.

5/ Р і з н е

а/ Потрібно числитися з тим, що в часі підготовки і розгорнення цих акцій знайдуться особи та групки, які поставляться до цих справ критично, а то і вороже. До критичних голосів прислуховуємося і такі переконуємо, а на противні чи ворожі не звертаємо уваги, або - у випадку потреби - побороємо.

б/ Підготовку акцій започатковуємо від свого середовища, до якого притягаємо співзвучні сили чи групи. Наколи в тягу роботи прихильники інших угруповань виявлять бажання включитися в акції, то відкриваємо їм двері, не дивлячись, чи це буде вияв загального побажання, а чи одиниць чи їхніх низових клітин.

в/ Підготовку акцій розпочинати з початком місяця липня, наставляючись, щоби жовтень і листопад були тими місяцями, коли будеться переводити зовнішні виступи масового характеру.

г/ Всі документи з тої роботи надсилати в трьох, або більше копіях до ТП.

г/ Використовувати сторінки нашої преси для репортажів, коментарів і звідомлень з тих акцій.

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

Як відомо, на терені Великої Британії створилася в жовтні 1968 року "Британська Ліга Європейської Свободи", яку очолив відомий українцям Джон Грегам з Толмордену, а секретарем став Гай Колліс, член Міської Ради, з Лестеру. До Управи Ліги, крім англійців, входять українці /проф. В. Шапін і мгр. В. Микула/ і представники балтійців, хорватів та мадярів. БЛЕС ставить за мету пропагувати справу визволення поневолених Москвою народів, а його платформа збігається в основному з платформою АБН.

Першою великою акцією, яку плянує БЛЕС, має стати відзначення на широку скалю Тижня Поневолених Націй. Це буде перша подібна імпреза на цьому терені. На засіданні Управи БЛЕС прийнято настанову відбутися цей тиждень у другій половині жовтня 1969 року, в часі між 19-тим і 23-тм, коли то відбуватимуться більші імпрези та маніфестації в таких чотирьох місцевостях: Лондон, Манчестер, Брадфорд і Ковентрі. До цього числа дійдуть з певністю ще інші.

Будучи особливо заінтересованими тою справою - належним відзначенням Тижня Поневолених Націй і заактуалізування нашої політичної дії тут - наша Зовнішньо-Політична Референтура повинна допомогти Грегамові zorganizувати потрібні комітети у названих і неназваних місцевостях для підготовки та переведення цих святкувань.

Комітети творити на платформі БЛЕС, притягаючи визначних британців як патронів. Програма цього тижня може бути широка: спільні культурні й політичні імпрези, вечори, присвячені національним, доповіді, Богослуження в церквах - наших, інших, англіканських, поширення лєтучок, писання листів до прези, спеціальні імпрези під патронатом Управ міст, вивішення на ратушах прапорів поневолених народів, окружні маніфестаційні виступи.

Докладніші інформації та вказівки будуть напевно видані Управою БЛЕС, на що потрібно буде орієнтуватися.

Станичні і Районові Референти ЗПС, дбаючи про належну підготовку цих справ на місцях, інформуватимуть ЗПР ТП про склад та адреси місцевих комітетів, програму праці, про пов'язанні місцевих комітетів з Дж. Греггом і все інше.

-----:-----

ВІДЗНАЧЕННЯ 10-РІЧЧЯ СМЕРТИ С. БАНДЕРИ

Згідно з настановою Проводу ОУН всі клітини нашої Організації повинні докласти старань для належного підготування і проведення вшанування св. п. Провідника Степана Бандери в 10-ті роковини його смерті.

Як в усіх таких потребах, так і в 10-ті роковини смерті Провідника ОУН звернути увагу, щоби в станицях відбулися спеціальні сходина членів і симпатиків, присвячені пам'яті Провідника, щоби в кожній громаді відбулися відповідно підготовані академії.

Члени і симпатика можуть голоситися добровільно на спеціальну поїздку на могилу Провідника С. Бандери в Мюнхені, де відбуватимуться теж відповідні урочистості. Зголошення надсилати організаційною дорогою до ТП перед 15-тим вересня.

Референтура Молоді і Юнацтва організуватиме поїздку юнацтва ОУН і СУБ-у, якій потрібно сприяти, а в разі потреби - допомогти зокрема тим, що цього потребуватимуть.

Управа Музею Української Визвольної Боротьби ім. С. Бандери повинна зайнятися підготовкою відповідних зрочистостей в Ноттінгемі.

Докладніші вказівки та інформації будуть розпрацьовані пізніше, а рівночасно буде вказано, як потрібно координувати підготовку тої справи зі справами, порушеними на попередніх сторінках, щоби кожні річ вийшла успішно.

-----:-----

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СПРАВИ СУБ-У

Користаючи з нагоди появи того числа "Бюлетеня ТП" в часі, коли напливають запити про "дійсні причини" відложення щогорічних Загальних Зборів СУБ-у, подаємо у відповідь наступні інформації:

1/ Загальні Збори СУБ-у не могли відбутися у заповіджених два рази речинних тому, що не було готового звіту Авдиторів СУБ-у та предкладаваного ними білансового зіставлення господарської діяльності СУБ-у за 1968 рік, що становить одну з найважливіших сторінок зборів в обличчі англійських законів про спілки.

2/ На спізнєння праці Авдиторів склалося дві основних причини - хвороба та операція того, що веде справи СУБ-у і неспроможності фірми заступити його іншим, і неспроможності СУБ-у приготувати на час всі дані до аудиту. Ця друга частина паде у великій мірі на ці Відділи СУБ-у, які не спромоглися розв'язати у належний спосіб адміністрації домів СУБ-у, перевірка чого вимагає дуже багато уваги, праці, всіх прилог та вичерпних інформацій. А немале

число цих Відділів, що розпоряджають посілостями, ведуть адміністративні справи домів недбало, на чому терпить центральний орган установи з дуже малою кількістю персоналу.

Маємо надію, що з цьогорічного випадку із Загальними Зборами буде витягнений належний висновок зокрема на відтинку адміністрації майном СУБ-у в низових клітинах.

До сьогодні не занотовано ніякої особливості зміни в пропозиціях до цьогорічних Зборів СУБ-у по лінії обсяги Правлячих Органів. Піддержувана нами листа внескодавців в особах М. Позрошника і О. Музички лишається незмінною.

В доповненні до попередніх інформацій подаємо, що пропозиція проф. В. Василенка на Голову СУБ-у відповідає повністю зокрема тим потребам, які виринуть внаслідок із реалізацією постанови IV Великого Збору ОУН про завершення в загально-еміграційному засягу Організації Українського Визвольного Фронту, та по лінії вступних настанов ТП у цих та інших справах.

Низові клітини повинні докласти вчасних заходів, щоби наш тегрен був належно зарепрезентований на цих Зборах, які відбудуться в першій половині липня, певними і розважними делегатами, які знатимуть основні положення нашої політики на громадському відтинку і це відстоюватимуть своїми виступами та рішеннями.

З УСТРОЄВИХ ЗАЛОЖЕНЬ ОУН

IV Великий Збір ОУН, що відбувся на весні 1968 року, ухвалив Постанови в ідеологічних і програмово-політичних питаннях, а рівночасно прийняв Устрій ОУН, на якому наша Організація буде діяти до чергового Великого Збору ОУН. В цьому Устрою ОУН більша частина положень відноситься до Проводу ОУН, Головного Суду і Головної Контролі та до загальної організаційної побудови. Два перших розділи з'ясовують найсуттєвіші питання - характер ОУН, мету її діяльності та обов'язки члена ОУН. Цих два розділи передруковуємо повністю з дорученням кожному членові їх вивчити. З цими двома розділами повинен заізнатися основно кожний кандидат перед тим, як рішається на вступ до ОУН.

I. ОУН

1/ ОУН - революційно-визвольна, ідеологічно-політична, державно-творча організація українського народу, що служить виключно інтересам української нації, як її авангард у боротьбі за волю, державну незалежність та суверенність.

2/ Найвища мета ОУН - здобути Українську Суверенну Соборну Державу, закріпити, розбудувати і забезпечити її, створити передумови для всебічного розвитку всіх творчих фізичних і духових сил української нації.

II. Члени ОУН

1/ Членом ОУН може бути кожен українець/-ка/, що закінчив/-ла/ 21 рік життя і відповідає наступним вимогам:

- а/ добро української нації ставить понад усе й свідомо бере на себе обов'язок служити їй у рядах ОУН;
- б/ визнає ідеологію українського націоналізму, має виро-блений націоналістичний світогляд і відповідні прикмети характеру;
- в/ посідає високі особисті й громадські моральні якості, творчо й сумлінно виконує свої обов'язки;
- г/ відбув відповідний вишкіл і пробу та свідомо бере на себе обов'язок дисципліни й підпорядкування Проводові ОУН.

В окремих випадках членом ОУН може бути кандидат нижче 21-го року життя.

Кандидат з члени ОУН мусить мати поруку двох членів ОУН.

2/ Новоприйнятий член ОУН складає присягу, зміст і форму якої визначає окремий правильник. У члени ОУН приймають компетентні до цього організаційні чинники.

3/ Головним обов'язком кожного члена ОУН є боротися за здійснення ідей української нації, як у час визвольної боротьби так і у час державного будівництва і його закріплення, давати свій всебічний творчий вклад у діяльність ОУН та виконувати накази Проводу.

4/ Членство в ОУН - досмертне. Член може бути усунений з Організації на основі правосильного присуду організаційного суду, або рішення відповідних організаційних чинників, з правом відклику до вищої організаційної інстанції. В окремих випадках може бути звільнений з членства ОУН на власне обгрунтоване бажання організаційною владою. Усунений, або звільнений, член зобов'язаний задержати в таємниці організаційні справи й не має права розконспірувати Організацію і її членів та діяти на шкоду української революційно-визвольної боротьби.

-----:-----

ПОСТАНОВА ПРОВОДУ ОУН В СПРАВІ УКР.ПАТРІАРХАТІВ

На нараді Проводу ОУН в березні 6. року прийнято ряд конкретних постанов по лінії реалізації Постанов IV Великого Збору на церковно-релігійному відтинку, що їх передаємо повністю як зобов'язуючі для членів ОУН в дії по лінії тої справи.

"Спираючись на постанови IV ВЗ ОУН, Організація через ОУВФ і безпосередньо ініціює акцію за створення Українського Католицького Патріархату, очоленого Верховним Архiepіскопом Кир Йосифом Сліпим.

Форми: а/ Головні Управи ОУВФ шлють свою вимогу до Папи Римського і Митрополита Максима, як голови Синоду, і копія до Верховного Архiepіскопа і місцевого Єпископа. Їх публікують.

б/ Місцеві Управи ОУВФ роблять те саме.

в/ Організують сходи, а не віча, громадян, з'ясовують наші позиції і за підписом Управ ОУВФ і Президії Сходів, з відміченим кількості прихвильних громадян, - висувають вимогу.

г/ У зв'язку з акцією у справі переслідування УГКЦ можна єднати з нею теж справу вимоги Патріархату.

г/ У резолюціях треба висловлювати підтримку для заходів Православних Єпископів створити Український Православний Патріархат. Але не вживати для Католицького Патріархату терміну "Київсько-Галицький", а виключно - "Український Католицький" і "Український Православний Патріархат".

д/ Впливати, щоб наші науковці й інші установи висилали від себе такі самі вимоги, але не зв'язувати себе з цим, а вести власно-підметну акцію, щоб чітко і ясно була видна наша позиція! Акція мусить мати поважний, а не агітаторський характер. Переслідування УГКЦ тепер дає шансу відновити вимогу, бо виходить, що Церква діє і заслуговує на таке відмічення та оформлення.

е/ СУБ, ЦПУЕН, "Просвіта", УАЛ, СУМ, ТУСМ, УПА, комбатанти інших формацій і т. п. шлють теж від себе аналогічні вимоги. У своїх починах Організація не в'яжеться тою чи іншою поставою Ієрархів, але українською суверенною державною рацією. ОУН має вести, а не орієнтуватися на інші чинники.

є/ Провід ОУН доводить офіційно до відома Папи Римського становище IV ВЗ у справі Патріархату, а теж нашим Православним Владикам у справі Православного Патріархату.

ж/ Перестерігається перед неповажними формами акцій типу збирання підписів серед дітвори, як це практикував Комітет Качмар-Чубатий. Натомість підписи Управ серйозних інституцій чи видатних громадян є якраз побажані.

з/ В нашій пресі і журналах актуалізувати знову цю справу. При веденні акцій у церковних справах не забувати ніколи нашої першої мученицької і героїчної Церкви - УАПЦ. Не можна ніколи забувати, що 40 мільйонів українців - це православні!"

Коментаря до цих постанов від нас не потрібно, бо кожному членові відомими є матеріали про цю справу в нашій пресі, а тех постанови IV Великого Збору ОУН.

Але на одну важливу річ треба таки вказати. Відомо кожному, що на українському церковному відтинку загальне положення не тільки важке, але цей відтінок виявляє ознаки лишатися позаду того загального патріотизму, що його виявляє нарід у боротьбі за своє життя. Роздори і відчужування послаблюють той важливий відтінок, з чого користає Москва своєю казённою православною церквою. Московський патріархат навіть називається "Патріаршество Руської Православної Церкви", а патріарх Алексій підписується як "Святіший Патріарх Московської і Всієї Русі Православної Церкви". Зокрема недавно, почасти з Ватиканським Собором Церкви, а почасти з нагоди 50-річчя відновлення московського патріаршого престолу, ця московська казённа церква розгорнула широку дипломатичну роботу, яка може принести погані наслідки нашим церквам, лишивши їх незавершеними та ізольованими. Тому багато уваги та зусиль треба звертати на цей відтінок, щоби і політика наших церков скріплювала державницькі позиції нашого народу.

Конкретних заходів на терені нашої дії ще не пороблено, але підготовка ступнево розвивається.

-----;

ДО СПРАВ ЗІ "ШЛЯХОМ ПЕРЕМОГИ"

Свого часу, коли на сторінках двох наших пресових періодиків - "Гомону України" і "Шляху Перемоги" - зал"язалася нещастунна полеміка довкруги однієї публіцистичної праці підпільного автора О. Горнозого, від нашого ТП зійшла порада і вказівка членам не ангажуватися в будь яку дискусію довкруги тої справи, а зачекати на висношення і становище до цих дискусійних питань зі сторони наших авторитетних чинників.

Таке обширне висношення і становище було надруковане в "Шляху Перемоги", що появилася з датою 1-го червня 1969 року в статті під наголовком "Великий Збір ОУН зобов'язує". Надрукований під цим наголовком матеріал був апробований Проводом і хоча надрукований у формі редакційної статті без підпису авторів, чи чинників, являється висловом становища авторитетного й компетентного чинника нашої Організації.

Під цю пору немає нічого нового чи особливого, що потрібно б знати членському активу ОУН. Наколи б наспіли ще якісь додаткові інформації, то їх подасться членам звичайним організаційним порядком.

-----;

"Головні правди та ідеї українського націоналізму такі: примат духового первни, примат нації і її державної суверенности та соборности, власнопідметність української політики, соціальна справедливність, пошана до людини і загальнолюдських вартостей та вільний розвиток усіх творчих сил нації".

з Постанов IV ВЗ ОУН про Головні Ідейні й Політичні Принципи ОУН, розд. V, пар. 2

"Тільки ідеї України, ідеї Києва, його містича, світ наших правд і ідей, як протиставлення Москві, можуть вритувати для українства навіть тих, що вже асимільовані або збаламучені в чужому світі".

З "Бюлетеня Проводу ОУН"

-----;

ПРО СПІВІРАЦЮ МІЖ СІТКАМИ ОУН

На початку червня 1969 року відбулася теренова відправа членів Жіночої Сітки ОУН, на яку прибули майже її члени з поодиноких клітин. Ця відправа була присвячена в основному нашим загальним організаційним справам у пов'язанні з теперішньою ситуацією в Україні та завданнями, що їх визначив IV Великий Збір ОУН в своїх постановках.

В другій частині відправи, коли порушувалося теренові справи, звенів і члени клітин Жіночої Сітки висловлювали жаль і нездоволення з того, що місцеві чинники Мужеської Сітки в декотрих клітинах ставляться з неухилою до того, що на місці діє Жіноча Сітка. Рівночасно, вони вказували, що в декотрих клітинах члени мужеської сітки вмішуються непотрібно в різні справи, чим ускладнюють положення.

Незважаючи на висновок, що їх дано на місці, тут пригадуємо, що Жіноча Сітка ОУН має перед собою важкі завдання до виконання як у загальній суспільно-політичній роботі між жіноцтвом, так теж і між молодими дівчатами в СУМ-і і в Юнацтві ОУН. В організаційній площині ця сітка діє окремо від мужеської і має розгалужену систему до ТП. До тої частини роботи Жіночої Сітки Мужеська Сітка не має прямого відношення. В усіх інших формах впливу діяльності Жіночої Сітки повинна існувати близька координація, яку проводять і вдержують провідники Мужеської Сітки і провідниці клітин Жіночої Сітки. Зазначуємо, що - координувати, а не наказувати, бо накази і доручення Жіноча Сітка ОУН одержує своїм шлюхом.

Інформуючи про powyше, ТП закликає зокрема провідників низових клітин Мужеської Сітки виявляти належне зрозуміння, респект, пошану і дружність до провідників і членів Жіночої Сітки ОУН, щоб вони відчували від нас, нашої постави й поведінки не лише потребу існування Жіночої Сітки ОУН, але і її місце в нашій Організації та важливість сповнювання завдань.

Подібно можна б висловитися і до загального відношення між тими клітинами місцевого громадського життя, де абсолютну перевагу мають мужчини /СУБ/, у частині СУМ/ і тими, що мають зовсім жіночий характер /ОУЖ/. Тут мужчини повинні теж сприяти жінкам. Головно, наколи жінки уряджують імпрези, обходові роковини чи національні свята, то мужчини повинні трактувати це як обов'язок для себе та бути учасниками цих імпрез.

В пізнішій порі року будуть впроваджені деякі поправки до діючої під цю пору схеми пов'язань між сітками. Однак, наколи маєтись на увазі powyше сказане, то не так про схему розходиться, як радше про вияв зрозуміння і добру волю знаходити потреби та шлюхи на близьку співпрацю при виявові відповідного респекту до внутрішнього порядку та форми загальної праці одної чи другої сітки.

-----:-----

ПОСИЛЕННЯ ДІЇ ВОРОЖОЇ АГЕНТУРИ

Інформації, що їх посідаємо, вказують на посилення дії большевицьких агентурних чинників по лінії сформування легальної просов'єтської організації, з рамені якої можна б вести ширшу діяльність і неутралізувати роботу антимосковських організацій.

Недавно в Лондоні відбулися загальні збори "Слов'янського об'єднання", на яких було около 100 учасників, що рекрутуються з таких головніших місцевостей: Брандфорд, Гадерсфілд, Ліде, Шеффілд, Кардіф, Брістоль і Лондон, плюс Ліверпуль, Олдгем, Манчестер та околиці. Всі наші організаційні й громадські чинники повинні звернути на це відповідну увагу.

oooooooooooooooooooooooooooo

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч.3 /88/

Липень-вересень, 1969

Рік XII

НАША МЕТА І НАШ ШЛЯХ - НЕЗМІННІ

[Мета діяльності ОУН - це здобуття Української Самостійної Соборної Держави. Шлях до тієї мети - це організування Української Національно-Визвольної Революції, яка має за завдання повалити існуючий в Україні стан поневолення, створити і закріпити суверенну владу українського народу на його етнографічній території, повертаючи йому свободу і всі інші передумови, потрібні для розвитку життя народу як цілості і всіх його складових одиниць.]

[Ця мета і цей шлях були виписані на прапорах ОУН від хвилини її постановлення в 1929 році. Як тоді, так пізніше і сьогодні, ця мета і цей шлях були оспорювані своїми і чужими. Але український народ прийняв цих два завдання, вбачаючи в них самотні реальні можливості на здійснення його історичного права на самотність.]

[Правильність тієї мети і цього шляху до неї підтвердили з особливою переконливістю чергові десятиліття, які були свідком розвалу ряду імперій світу та виходом на політичну арену численних народів, що були колись поневолені та визискувані.]

Упадок колишнього порядку, спертого на великі колоніальні імперії, що поставили шляхом завоювань і колонізації, був спричинений розвитком в теорії і на практиці національних почувань, супроводжуваних бажанням кожної свідомої спільноти бути самою творцем своєї долі. Бо так, як людині-індивідові, так теж і спільноті-нації належать ці самі права на розвиток їхніх можливостей. Проти цього права виступали колоніальні імперії, а коли вони зачали втрачати ґрунт під ногами, тоді до голосу приходили різні інші рухи та теорії, які намагалися зберегти подільність світу земного не за його природньою конструкцією, а на базі видумуваних, неприродних конструкцій. Деякі такі конструкції та спроби відмерли в зародку, інші стали переможені життям і війнами, а ще інші спромоглися вдержатись по сьогодні. До цих, що вдержалися, належить передусім ССРСР, побудований ніби на базі добровільного об'єднання соціалістичних республік в одну федеративну державу, але створений і вдержуваний фактично завдяки імперіалістичним потребам, цілям і зусиллям московського народу. Цей новий тип колоніалізму має за собою вже півстолітню історію, навізану кровавими знущаннями більшовицької Москви над Україною та іншими, угнаними Москвою, народами.

Як попереднім колоніалістам, так і теперішньому, московському, не вдалося опанувати почувань народів настільки, наскільки того було б потрібно для забезпечення системі довгого періоду існування. Ми є переконані, що з поміж усіх доцьогочасних міжнародних конструкцій історія московської більшовицької імперії буде найкоротшою.

Кожний новий час, кожна декада, чверть чи пів століття, приносять світові, людині й народам нові проблеми, нові завдання і нові труднощі. Теперішні десятиліття характеристичні, з одної сторони, великими зусиллями народів до здобуття і збереження своїх свобод. З другої сторони ці десятиліття характеризуються величезними зусиллями сильніших народів до позискання та закріплення за собою провідних позицій в економічних, культурних і політичних питаннях. Як скоро зникають старі системи, як послідовно занепадають існуючі понаціональні конструкції, так теж скоро нарастають нові теорії, які розминаються, або протиставляються націоналізмам і націоналістичним рухам.

Коли давніше великопростірні держави поставали виключно в наслідок завоювань, а згодом у наслідок зброї та підіздної оманливої ідеї, то зараз основними інспіраторами й промоторами міжнародних рухів стають технологічні та економічні умови.

Друга світова війна, що тривала більше шести років, була війною, що вимагала величезних зусиль в людях і технічних приладах та засобах. В часі тої війни противні сторони винайшли ряд винаходів, що відкрили двері швидкому розвиткові технології, у висліді чого цього року людина ступила вперше своєю ногою на місяць.

Передове місце в цьому швидкому розвитку технологічних міроприємств ведуть ЗСА і ССРСР, за якими ступають інші народи західної Європи, зокрема Британія, Франція і західня Німеччина.

Розвиток тої ділянки відбився негативно на інших ділянках життя людини, залишаючи її культурну та політичну думку далеко позаду. Новітні технократи не вдоволяються, однак, лише винаходами та приміненнями їх до життєвих потреб людини. В деяких відношеннях вони навіть не турбуються людиною, бо їхня увага, їх зір та зусилля спрямовані в іншому напрямі -- від людини у машину, від цього світу в простори. Здобуваючи простори та будуючи потужні мотори, вони ступають помало шляхом, який провадить до чергового занедбання уваги до людини та спільнот. З тої сторони треба очікувати в недалекому майбутньому сильного конкурента і, навіть, противника стремління нашого та інших народів до свободи і державности.

Мета діяльності ООН є незмінною саме тому, що якісуючі так і новонаростаючі імперіяльні сили та чинники є в зародку приречені на невдачу, бо вони, будучи ніби інтернаціоналісти, на ділі були, є і будуть колоніалістами, такими, що підкорюють інтереси різних народів панівному, або людей і спільноті машині. Як людина так і спільнота не зречуться своїх прав, своїх потреб та вимог. Ми боремосся за свободу людини і народів, за забезпечення їхніх потреб і прав, за свободний розвиток їхнього духа і розуму, за право і можливості для кожної спільноти бути співтворцем прогресу, співтворцем історії світу. Ми проти того, щоб багатства України та її людський потенціал експлуатувалися Москвою, щоб в наслідок тої експлуатації Москва здобувала простори і вписувалася тим в історію навіть при допомозі українських космонавтів, а Україна перебувала в неволі як невідома країна в світі.

Наш шлях незмінний саме тому, що як давніше, так сьогодні і завтра ніхто, а зокрема поневолювач не дасть українському народові свободи та не зробить його гідним співпартнером зусиль. Цей стан завжди здобувався і виборювався важкими зусиллями та жертвами. Тому ми за організування боротьби як одинокого середника здобуття волі.

В часах, коли стільки нових речей твориться, коли стільки "ідей" та "концепцій" пролітає світом, увага і зусилля української людини, а впершу чергу члена ООН, повинні бути всецільо спрямовані в одному напрямі -- в напрямі виходу українського народу на шлях Волі та Державности, на шлях підмету історичного розвитку світу.

В цьому напрямі повинні спрямовуватися не лише великі уми нашої провідної верстви, але ум кожної людини; не лише зусилля центральних провідів наших організацій та установ, але зусилля кожного гурта, кожної істоти. Бо треба пам'ятати, що великі діла вимагають великих зусиль, а в цих великих зусиллях має бути частиночка кожної свідомої української людини.

Це спрямування нашої уваги на шляхи визволення повинно документуватися зокрема в усіх ділах наших членів. Член ООН повинен би виконувати кожне завдання так, немов би якраз від нього було узаможжене визволення Батьківщини. Цим слідом повинні ми провадити українську громадськість. Бо лише на тлі того виростатимуть великі почини і чини, а ціла нація буде рости на сильного воїна, борця і творця свого майбутнього.

В часі, коли зачомлюються вірування, коли на частини розпадаються здеморалізовані суспільства, коли люди на землі кричать, що завоювавши місяць людина повинна відсепаруватися від Творця, коли астронавти причаляють з молитвою на вустах, наш зір і наші зусилля повинні бути спрямовані на здобуття Волі і Державности!

ДО ПРОБЛЕМИ ЧИНОСНИХ КАДРІВ

Друга світова війна, що велася ніби в ім'я вселюдських ідеалів, на ділі не лише не оборонила їх, але навіть не наблизилася до цих великих питань особистої і національної свободи, якої рішуче домогалися численні поневолені народи. Правда, в цій війні один зорог став знищувальний, у висліді чого наступило святочне проголошення закінчення війни. Але його місце зайняв другий – більшовицька Москва, яка стала по війні великою загрозою для вільного світу.

Друга світова війна, крім великих жахів, терпінь і людських втрат, матеріальних спустошень і руїн, спричинилася також до великого руху біженців, з яких повстали великі політичні еміграції українського та інших народів.

Між сотнями-тисяч українців на чужині опинилися теж чимало членів та симпатиків ОУН. Довгий час вони діяли під назвою "Закордонні Частини ОУН", розвиваючи допоміжні акції по лінії завдань Українського Визвольного Руху.

Перебуваючи на чужині, в зовсім інших та несприятливих обставинах, вони виявили велику дозу динаміки та активізму, незламної волі та саможертвості і наполегливості в усіх галузях організованої праці.

Для додатним кваліфікаціям членства ОУН за кордонами України сприяли передусім свіжі, набуті й винесені з України духово-патріотичні якості та ідейно-революційні настрояння з боротьби в Україні. Це підсилювалося ще більше напливом постійних інформацій з розвитку підпільної боротьби в Україні, що їх приносили зв'язкові. Раз у раз поширювалися вістки про можливість скорого вибуху третьої світової війни, про неминучість революційних зривів та інше. Все це підсилювало надію на скорий поворот в Україну і гаряче бажання кожного члена щось корисного зробити. В додатку, це був переважно молодий елемент, який ще не думав категоріями осілого емігранта, але керувався доцільністю тимчасовості побуту і життєвих потреб.

Час, однак, минав. Війни в бажаному змислі не було. На рідній землі обставини вимагали нової тактики для ведення підпільної революційно-визвольної боротьби. Захід ставився з неохотою, а подекуди і з упередженням до справи визволення уявлених Москвою народів. Фізичний зв'язок з підпіллям в Україні ставав чимраз то трудніший, а ворожі провокації впроваджували декотрих людей в блуд. Перебування на чужині з обмеженням у допливі животворчих соків з України залишало негативні сліди на психіці частини людей. Кожен такий прояв був використовуваний ворожою пропагандою в поширюванні зневіри, заколотів, а навіть і зради.

Від загалу громадськості прояви песимізму та пасивності перекидалися на частину членів. Приповідка – що правдивий характер людини пізнати лише в біді, – справджувалася тут найяскравіше.

В своїй виховно-вихильній програмі ОУН змала завжди до виховання такого типу українця, який – будучи перейнятий ідеєю боротьби за визволення України, не шукатиме іншого життєвого шляху від того, який намізаний великими зусиллями, хвилюваними невдачами, але який провадить людину шляхом праці для добра народу. Найважливішим завданням члена ОУН є приймати участь в прямій боротьбі з ворогом. Значно легше є діяти на віддалі. Однак, як показує досвід та обсервація, пряма боротьба гартує сили людини, а дія з віддалі їх часто послаблює.

Як виходить з практики, чужина створює для члена ОУН особливі труднощі психологічного і життєво-побутового характеру. Перша трудність випливає зі зміни місця побуту і праці. Переважаюча більшість місцевого членства походить із сіл та малих міст, де родля одиниці є іншою від тої, яку він побачив і пережив з переходом на побут до великого індустріального міста. Село держить людей громадно, а місто розпорошує. В селі людина є відомою, а в місті вона – не часто звичайне число. В селі вона живе з громадою, а в місті одинцем чи родиною. Ця людина пристосувалася до життя в мі-

сті, але це пристосування було половинчастим. З початку зона державна нашої міської громади, однак з бігом часу цей зв'язок переривався і людина губилася в місті. Цим шляхом загубилося багато українців, а в тому і членів ОУН.

Другим важливим чинником у розторошуванні її віри в нашу національну справу стало її відчуття слабості супроти розвитку техніки, яка потягнула за собою великі зміни в обстановці, у праці і в житті, а тим самим мусіла відбитися і на системі та засобах підпільної боротьби. Але це друге було важко освідомити, а ще важче було для неї переконалися, що і в нашому часі різні середники підпільної діяльності можуть прогресувати на рівні з розвитком техніки.

Третім чинником замирання її патріотизму стало ступеневе оволодіння нею щоденним наголошуванням особистих і родинних потреб, щоб не відставати від найближчого окреження, не лишатися позаду сусідів.

Найважливішим, однак, спричинником того, що деяка частина членів не сповнювала й не сповнює повзятих завдань, лежить у нестійкості їхніх характерів та в неглибокій загально-національній і в організаційній свідомості.

Вступаючи цими роками в черговий етап боротьби ОУН за державність, наші спільним обов'язком є переглянути дотеперішній шлях кожного із нас, а зглибивши собі вагу хвилини, старатися відшукати рівновагу, щоб піти на зустріч вимогам часу.

В усіх членів ОУН мусить відродитися почуття глибокого обов'язку супроти Організації та визвольної справи. Увага кожного члена мусить зосереджуватися на тому, щоб плекати і розвивати всі форми внутрішньо-організаційного життя та діяльності як потужного середника вливання спільної волі, спільної думки і спільних зусиль та чинів по лінії нашої програми та кожного часу завдань.

А найбільше треба пам'ятати про належне, совісне і гідне трактування своїх друзів, а в тому і себе. Пізнавши на протязі десятилітнього близького співжиття свої позитиви і негативи, не варто надмірно займатися ними поза своїми плечима, що не підходить культурній людині, а тим більше членові ОУН. Бо часто буває так, що негатив, який бачимо в друга та про нього говоримо, є теж у нашій поведінці та характерові, що бачить і про що може говорити також ця друга особа. Всілякі внутрішні хиби чи проступки можна направляти з успіхом лише одним можливим шляхом - шляхом строгого додержання норм внутрішньо-організаційного порядку.

Дих кілька думок та міркувань наводимо цілком, маючи перед очима зростаючі вимоги існуючої ситуації у світі і в Україні, а теж і потреби місцевого організованого життя. Ці думки та міркування не адресуємо до нікого спеціально, але до всіх членів, зокрема до тих, що стоять на провідних становищах в нашій сітці та на громадському відтинку.

В обличчі зростаючих завдань мусить зростати сила та спроможності людини. Не розходиться тут про саму фізичну чи матеріальну силу. Розходиться про силу духа і волі, про силу характеру і розуму. Нічого не допоможе фізична сила людини, коли в її нутрі буде квола душа. Нічого не допоможуть матеріальні засоби, коли не буде розумної політики, коли не буде думки і характеру. Нічого не представлятимуть собою тисячні лави членів, коли вони будуть порізані міжусобицями та ненавистю, коли один буде дивитися на другого вовком. Бо не вік, праця, обставини роблять людину немичною, непродуктивною. Такою вона стає переважно тоді, коли її душа зневірена, воля послаблена, а характер звихнений.

IV Великий Збір ОУН висловився, що "для успішного завершення української визвольної боротьби необхідна розбудова сильної революційної організації - ОУН", а "головне завдання ОУН - організувати і виховувати політичний актив, свідомий своїх завдань..." До звання члена того політичного активу потрібно зважати всіма фібрами нашого життя.

ДО ПИТАНЬ ПОЛІТИКИ НА ЦЕРКОВНОМУ ВІДТИНКУ

На протязі минулих місяців на сторінках української преси, зокрема "Шляху Перемоги", появилися статті з інформаційми про ситуацію на відтинку Української Католицької Церкви та з критичними заувагами і висловами в сторону деяких відповідальних церковних достойників, в руках яких спочивають прерогативи та відповідальність за дію тої церкви в теперішньому часі й на майбутнє. Частина тієї критичної думки була звернена теж в сторону Ватиканських католицьких кругів, зокрема в сторону Східної Конгрегації, якій підлягає посередньо або прямо наша Українська Католицька Церква почерез свої митрополії та екзархати.

Питання, які були порушені обширніше в наших пресових виданнях в західній Європі на переломі біжучого року, нортували у пресі та поза нею у США і в Канаді вже від довшого часу. Крім питань біжучого порядку, до котрих можна зарахувати непорозуміння та антагонізми довкруги церковного календаря, що розгортаються і поглиблюються зокрема на заокеанських теренах, дійшли ще справи Патріархату для УКЦ, які теж абсорбують увагу української громадськості, що відзеркалюється від якогось часу зокрема в резолюційних постановах українських громадських організацій у діаспорі вже від кількох років. Незалежно від повищого, після недавнього Ватиканського Собору Католицької Церкви на відтинку УКЦ зарисувалася, або і заіснували різні інші важливі проблеми та питання, які вимагали впорядкування, щоби схоронити нашу Церкву перед очевидним хаосом та дезорієнтацією, які знаходять місце всюди там, де немає одного проводу та одної постанови чи лінії. Багато цих справ вимагало спільної уваги всієї церковної ієрархії, а не лише настанови дотичних Ватиканських Чинників та індивідуального чи групового підходу ієрархів та духовенства.

Не посідаючи достаточних та вірогідних даних про те, що думає церковна ієрархія, які думки та пляни вона плекає, в якому напрямі думає провадити церковну політику та яким шляхом і засобами вплине розв'язувати назрілі й назріваючі проблеми, а відчуваючи натомість помножування проблем, деякі світські чинники, а в тому й пресові органи рішилися видвигнути всі ці справи на публічне світло, щоби спільно їх бачити і спільною думкою та зусиллями їх розв'язувати.

Як відомо, видвигнення цих питань на денне світло викликало негайну реакцію в різних церковних кругах та місцях, включно з тим, що деякі священники дораджували вірним не приймати до хати тої преси, яка ці питання підносила. Інші говорили, що автори статей чи пресові органи не посідають достаточних та вірогідних інформацій, що ці проблеми важко, а то й неможливо обговорювати чи вирішувати публічно. Були висловлювані жалі з приводу пов'язування осіб з тою чи іншою справою. Але ніде не було заперечень, що ці проблеми й питання не існують.

А дійсність являється факт, що помимо існуючих об'єктивних нагод, які походять від Ватиканського Собору і які лежать також в руках нашої церковної ієрархії, не всі справи провідництва в церковній політиці були вирішувані за спільною ініціативою нашої ієрархії, що за великі розходження заіснували на відтинку практичного пристусовання церковних практик і дії до локальних обставин та умов, що в деяких місцях ця наша церква зачала втрачати свій питомий характер українськості занадто очевидно, і що до цих пір не пороблено ще ніяких практичних кроків у напрямі патріаршого завершення.

Тому, якими прикрями для одиниць чи груп не були ці основні критичні зауваги, що їх висловлювала преса, ми повинні дивитися на цілість і з того пункту бачення трактувати критичні думки та настанови.

В минулих століттях церковні питання були настільки живими

та чулими в нашому народі, що залишили глибокий слід в історії, а навіть у психіці людей. Роблені в минулому зусилля наших найвищих церковних достойників у тому напрямі, щоби зліквідувати труднощі, дали гарні подекуди наслідки, що треба продовжувати, а не забувати. Якою сильною не була б наша еміграція, то вона є еміграцією, на яку буде завжди тиск оточення та асиміляційні переживання і гарячка. Сначе, будучи сьогодні тою віткою українського народу, яка на чужині держить прапор самостійності і суверенності, мусимо уважати, що може, а що не може за ніяких умов асимілюватися. А між тим знаходяться наші церкви. Бо чи це буде одна, а чи друга церква, а чи одна церква православного і католицького віровизнань, вони мусять зберігати бодай цей дух і ті форми, що їх посідали перед фізичною ліквідацією Москвою в Україні.

Як виходить зі сторінок преси, зборових і конференційних залів, а теж з різних маніфестаційних виступів вірних за океаном, велика частина української громадськості та майже всі її провідні круги є сильно занепокоєні існуючим станом і бачать порятунок в тому, що патріарші завершення наших церков стануть середником їхнього збереження і чинником перспективного ведення їх шляхами теперішності у світле майбутнє. Це не зла думка і настанова. Зрештою, іншої офіційної думки зараз не має.

Коли ходить про наш терен, то за виїмком незначних по суті ускладнень, глибоких противорічностей між церковною та світською сторонами ще немає, що треба завдячувати у великій мірі надіям, довірі і терпеливості тої, подекуди критикованої навіть, світської сторони. Ми думаємо, що таку лінію треба держати далше, надіючись, що справи в нормалізуються, а церковні круги з нашого терену докладуть своїх зусиль, щоби було якнайкраще для церкви, вірних, народу й нашої спільної визвольної справи.

Коли ходить про УКЦ, то великі нації в'яжуться зі зустріччю Владик тієї церкви під час посвячення в Римі Святої Софії, яку збудовано за старанням Верховного Архієпископа кардинала Мосина Сліпого. Правдоподібно, що з тої нагоди в Римі відбудеться Синод Єпископів УКЦ, на якому, крім різних справ біжучого порядку, буде теж обговорене і вирішене питання патріаршого завершення в УКЦ.

В міжчасі, наші члени і симпатисти, маючи нагоду прямих зустрічей та розмов з духовенством, повинні спокійно та обширно інформувати їх і вияснювати їм становище нашого Руху в тій справі, задокументоване постановами IV Великого Збору ОУН і поширене та роз'яснене в інших публікаціях на ці теми.

Будучи рухом, який бореться за відновлення суверенних прав українського народу на його землях, в нашому інтересі лежить добро і сила українського народу, а в тому теж добро і сила українських церков православного й католицького віровизнань. Наша Організація є тим рухом, яка стоїть виразно у своїх ідеологічних настанавленнях на позиціях християнізму, визнаючи примат духа над матерією. Ми не пропонуємо українським церквам нічого іншого, крім того, що їм правно і морально належить, за що змагаються і що осягають християнські церкви інших народів. Всі ці, та інші питання, треба уважно і спокійно вияснювати при кожній догідній нагоді.

Маємо вражіння, що в тягу чергового місяця провідні круги нашого українського громадського й політичного життя висловлять у відповідній формі свої думки та настанови місцевим найвищим церковним чинникам. Як саме прийдеться нашому рухові діяти після цього буде залежати від того, як ті чинники трактуватимуть загальну настанову громадськості. В міжчасі, наша громадськість повинна відгукнутися щедрими жертвами у справі грошової збірки на Святу Софію в Римі, що її проголосив Апостольський Екзарх Мир Августин Горняк.

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ПРОВІДНИКА С. БАНДЕРИ

В тягу біжучого місяця ТП одержав інструктивного листа з канцелярії Голови Проводу ОУН, в якому подається рамовий план про форми і методи дії клітин ОУН в зв'язку з вшануванням світлої пам'яті Провідника Степана Бандери в 10-ту річницю його смерті з рук московсько-большевицького скритовбивці.

Придержуючись загальних положень цих інструктивних вказівок, ТП подає від себе докладніші вказівки про підготовку та переїзди тієї справи на терені нашої дії, а теж про заходи і приготування, що їх потрібно поробити завчасу відносно тих планів, які зв'язуються з відзначенням світлої Пам'яті Провідника С. Бандери в тому місці, де спочивають його Тлінні Останки, себто в Мюнхені.

Одержавши це число "Бюлетеня ТП", Провідники районових і стаціонарних клітин уважно переглянуть ці вказівки та заарядження і відповідно до цього розпочнуть дію на місцях.

Підготовка Подій на Мюнхен

Вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери в Мюнхені є заплановане на суботу 11-го і неділю 12-го жовтня, 1969. В суботу перші Богослуження та виступи представника Проводу і з теренів відбудуться на могилі Провідника в пополудневих годинах. Вечером того ж дня відбудеться у відповідній залі Святочна Академія з доповідями і художньою частиною. В неділю чергового дня має відбутися публічний маніфестаційний похід до місця смерті Провідника, а перед цим Богослуження в українських церквах. Всі ці справи підготує спеціальний комітет на місці.

Від Проводу ОУН є побажання до нашого терену підготувати мистецькі сили. Є пороблені заходи на виїзд хору "Гомін" з Манчестеру, семіста Володимира Луціва з Лондону і тріо сумівців з Берлі.

В дальшому, від Проводу ОУН є побажання, щоби з усіх теренів у західній Європі прибуло якнайбільше людей на ці святкування до Мюнхену, а в тому молоді, зокрема організованих сумівців. Це відноситься теж до нашого терену.

На нашому терені підготовкою виїзду групи сумівців займатиметься Крайова Управа СУМ-у по через Управи Осередків СУМ-у на місцях. Виїздом членів, симпатиків, прихильників та бажаючих з посеред загалу громадськості повинні зайнятися Статичні Проводи, діючи спільно з Управами Осередків СУМ-у. Зголошення учасників з поміж сумівців полагоджувати прямо до Крайової Управи СУМ-у на "Тарасівці", а членів, симпатиків і прихильників дорогого організації-кадрової Референтури до д. Максима, стараючись, щоби всі зголошення були на вказаних місцях не пізніше 15-го вересня.

Поїздка всіх учасників, а з тому теж членів мистецьких груп, відбудеться або винаймленими літаками, або поїздом, в залежності від кількості учасників.

Побажанням ТП є, щоби певна група молоді /сотня/ і старших виїхала до Мюнхену, побула на могилі Провідника і взяла участь в інших імпрезах.

План Для Нашого Терену

1/ внутрішньо-організаційний відтинок:

Згідно з уже прийнятим у нас порядком, у вечорі 15-го жовтня по всіх клітинах повинні відбутися спеціальні сходи членів, симпатиків і юнацтва ОУН для вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери в 10-ліття його смерті. Кожна з діючих сіток ОУН - мужеська, жіноча і юнацька, - проводять ці сходи окремо в своєму

засягу, придержуючись необхідних конспіративних передумов. В програму цих сходин повинні входити такі головніші точки: формальне відкриття, відчитання денних наказів чи звернень, коротка доповідь про жаття, дію і заслуги Провідника Степана Бандери, рецитація спеціально підбраного твору, або належне відчитання спеціально підібраних розділів з публіцистичних праць Провідника. Підготовку по станицях цих сходин почати негайно, щоб вони були проведені в найкрайшому порядку та при участі всіх зобов'язаних за організаційними сітками.

2/ Зовнішній, загально-громадський відтинок:

Старатися, щоби в кожній громаді відбулися в тягу місяця жовтня добре підготовані академії чи зібрання для тієї справи, а незалежно від того організувати масові окружні зібрання з добірною програмою та виконавцями. Просити священиків, щоби вони відправили в церквах в найближчу неділю чи неділі Панахиди. Можна улаштувати Символічні Могили. Ангажувати молодь, зокрема Юнацтво СУН. Починати від неділі 12-го жовтня і держати до 2-го листопада, з тим, однак, щоби сконцентровуватися таки докруги 18-го і 19-го жовтня. Сцени прибирати портретами Провідника, національними і революційним прапорами. В тиждень, що піchnеться 18-го жовтня та кінчатиметься 19-го жовтня подбати, щоби портрети Провідника Степана Бандери по домівках у громадах були спеціально прибрані.

Управа Музею Української Визвольної Боротьби, який приміщується в Хоттінггамі, повинна підготувати спеціальну програму на сам день смерті Провідника в Хоттінггамі з початком о годині 7,30 або 8-мій вечером та поробити заходи, щоби українці з Хоттінггаму, Мансфільду, Дарбі і, есентуально, Местеру, взяли участь у відзначенні пам'яті Провідника в місці осідку музею, що є названий іменем Степана Бандери. Було б побажаним, щоби в жовтні осередки організували поїздки до Хоттінггаму для відвідин Музею Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери.

Теренова Академія для вшанування Пам'яті Провідника Степана Бандери відбудеться в Лондоні в неділю 9-го листопада в Сан Панкрас Тауи Гол-і з відповідною програмою і художньою частиною з виступом "Гомону" та інших мистецьких одиниць. Ці закликає терен готувати масову участь учасників на цю теренову академію, якою замкнеться 10-ті роковини смерті Провідника на нашому терені.

Такий, у загальних рисах, є наш план для тої справи сьогодні. Подаючи його, ми не кажемо, що він є вичерпним. Це загальний орієнтаційний план, який будеться виповнювати додатковими точками в тягу чергових тижнів.

Організуючи ці справи на місцях треба пам'ятати про наших британських прихильників та прихильників з поміж інших національних груп, запрошувати їх на ці зібрання і, де можливо, дозволити на слово.

Треба числитися, що як доповнення до програми дійдуть ще заздання організування маніфестацій і пікетувань московських станиць в тій країні.

Тому, що ця зовнішня загально-громадська дія в 10-роковини смерті Провідника Степана Бандери буде масовою, Ці не матиме змоги обслужити весь терен доповідачами чи іншими подібними справами. Там провідний актив на місцях повинен взяти це в свої руки, користуючись всіма доступними підручними матеріалами, а зокрема книжкою "Московські вбивці Бандери перед судом". Ці зможе піти частинно на зустріч окружним святкуванням.

З кожної дії чи імпрези старатися надсилати короткі репортажі до нашої преси для утривалення того на майбутнє. Наколи в терен будуть вислані англомовні матеріали, то їх використати повністю для дії на зовнішньому відтинку.

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

В попередньому числі нашого "Бюлетеня" ми подали коротку інформацію про заходи Британської Ліги Європейської Свободи відзначити в цьому році першою своєю широкою скалею Тиждень Поневолених Націй на взір того, що відбувається у США вже від багатьох років.

Тоді ми подавали, що цей Тиждень визначено на час між 19-тим і 23-тим жовтня. Сьогодні уточнюємо, що речинці цього Тижня перенесено на нашу пропозицію на час від 9-го до 16-го листопада, що остається вже як непорушна дата цього Тижня.

Під сучасну пору підготовка сконцентровується дозвруги організаційного оформлення комітетів в тих місцевостях, що їх обрала ексекютива Британської Ліги Європейської Свободи для тієї справи в цьому першому році своєї дії. Один з таких комітетів оформився теж в Лондоні з представників від українців, британців, альбанців, чехів, естонців, литовців і мадярів, до яких дійдуть ще білоруси, латини та, можливо, інші.

Ексекютива БРЕС поробила вступні заходи перед місцевими британськими церковними кругами для піднесення справи Тижня Поневолених Націй по церквах і одержала в тому загальне погодження цих кругів.

Коли ходить про плян дії Лондонського Комітету, то він передбачує такі загальнікові можливості:

а/ спеціальне Богослуження о годині 3,30 в Сп. Мартін-ін-тхе-Філд, Трафальгар Сквер, в дні 9-го листопада;

б/ зустріч парламентаристів у вівторок вечером, 11-го листопада;

в/ розповсюдження спеціальної летючки та інших подібних матеріалів на протязі цього тижня;

г/ похід зі смолоскипами одного дня, або масова маніфестація з транспарентами і прапорами вулицями Лондону.

Крім того, цей комітет поставив перед собою завдання сконтатувати журналістів і підготувати пресу. Кожного дня в тягу тижня інша національна група мала б віднести на Довнінг Стріт свій меморандум.

Докладніші інформації про всі ці справи будуть подані в терендесь в половині вересня. Як попередньо, так і цим разом, закликається низові клітини піддержувати цю ініціативу всіма можливими засобами, щоб вона знайшла найширше примінення у практичній дії в тягу Тижня Поневолених Націй.

Наскільки ця справа є загального характеру, варто було б діяти з тому напрямі, щоби скерувати на неї увагу СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ, ОУЖ і проводи їхніх клітин у перені, щоб це не була лише наша внутрішньо-організаційна ініціатива. В рамках того загального рамового пляну, зовнішніх виступів і т. п., не зашкодило б, щоби українська сторона підбрала в цьому тижні один день для віча, якоїсь гарної виставки публікацій та мистецтва, якоїсь зустрічі з британцями і представниками груп поневолених народів. Такі речі можна організувати по всіх більших клітинах з відповідною рекламою і програмою.

Всі ці інформації та думки даємо під увагу для дальшого планування і дії.

Пригадуємо при тому, що Інструктивні Директиви ТП, які були поміщені в "Бюлетені ТП" ч. 2, 1969., є дальше актуальні. Незабаром з рамені УІС появиться спеціальна брошура з матеріалами для тієї акції. Тому підготовку і роботу по лінії вказівок з тої інструкції потрібно ступнево розгортати, щоби якраз у жовтні і в листопаді зводити все до заключних зусиль і вислідів.

РІЗНІ БІЖУЧІ СПРАВИ

1/ Цьогорічні Загальні Збори СУБ-у:

Помимо деяких ускладнень об'єктивного порядку, цьогорічні Загальні Збори СУБ-у пройшли в назагал гарній, конструктивній атмосфері. Вони замкнули собою 24-тий рік діяльності СУБ-у та відкрили 25-тий, що повинен стати ювілейним роком і бути використаний на скріплення можливостей дії тої установи на майбутнє.

Помимо деяких підіздних намагань, учасники цих зборів задержали повну дисциплінованість, за що їм належить подяка з нашої сторони. Правда, в одному епізоді було дві чи три наших особи, які не поступали з нашими рекомендаціями, але ці не робить з того ніякого висновку.

Як перед цими Зборами, так і після них деякі люди /не наві/ висловлюють дальше негодування з приводу виборної частини, висуваючи такі або інші закиди чи опінію частині членів Правлячого Органу. В одній частині це береться ще з давних часів, коли теперішній Голова СУБ-у, будучи членом Ради та Президії Ради СУБ-у, мав з ними сутички на громадському полі, а в частині це вишиває вже з хронічної звички критикомана. Наша увага звернена вперед на дальше розгортання діяльності. Надіємося, що наш провідний актив зрозуміє вагу положення, а своїми ділами простелить дальший позитивний крок СУБ-ові в майбутнє.

2/ Табори СУМ-у і молодь:

Найже 900 сумівців різного віку та обидвох полів стали учасниками цьогорічних таборів СУМ-у, яких було чотири у Британії. Група сумівської молоді була на таборі в Бельгії, а друга група, організована в Брадфордї, відбула турне по сумівських таборах у Західній Європі.

Все це являється гарним показником зусиль та заходів, які повинні злимити такі ж почування.

Цьогорічні таборування відбувалися без того широкого розголосу, яким втішалися вони минулого року з уваги на маніфестаційні виступи в Лондоні. Деяка частинка сумівців це відчула, і хоча бажала якогось впливу, то все таки вложилася в загальну програму праці.

3/ З різних кінтін доходять вістки, що в терені деякі люди займаються дальше поширюванням різних сплетнів, спрямованих на підірвання довіри громадянства до працівників СУМ-у зокрема. Як можна було перевірити, деякі сплетні мають чисто персональний характер і є ніби відлиста "покривджених" тим, які не оборонили їх перед критикою в громадах. Джерело інших покищо невідоме, хоча в частинці видно на цих сплетнях вплив листів Т. Даниліва.

Нашим обов'язком є попередити членство, а почерез них і тих українців, які підпадають легко під вплив різної провокативної шептаної пропаганди, щоб вони уважали на ці речі, не кривдили легкою поставою до сплетнів себе і ті організації чи людей, які десятиками років працюють на громадському полі та мають за собою практику, здобутки й певні заслуги. Натомість, наші члени повинні докладати зусиль, щоб викривати джерела сплетнів, бо за ними, крім особистої чи групової злоби поодиноких людей, може промишляти теж довга рука ворожого чинника.

Велика частина нашої культурної, громадської і політичної діяльності спочиває на довірі, що його ми здобули як організація і як поодинокі її члени довголітньою працею і назагал доброю лінією. Захитати чи підорвати це є рівнозначне із підірванням основного стовпа нашої дії. Про це знають вороги й противники. А тому не дивно, що як одні, так теж і другі рідко коли цінаються організаціям, їхніх програм, планів і метод діяльності, але поодиноким одиницям, або невеликих груп. Ноби їх дискредитувати,

то їм закидується часто різні надуживання. Це стара і випрацьована метода, яка, однак, не мала ніде якогось поважнішого успіху, і не повинна б створювати якусь проблему сьогодні.

За минулих 25 років була на нашому терені всього кілька випадків надужити, з чого лише один припав на центральну установу, а кілька інших були по клубках. А це є найкращим доказом високої моральної вартості абсолютної більвості цих людей, які є затруннені в українських установах. Тому варто було б таки ловити за палець тих людей, які займаються сплетнями, і вимагати доказу, а коли потрібно, то потягати до громадської відповідальности.

НОВІ ВЕДУТІНІ ВИДАВАННЯ ПРОВІДУ

"Бюлетень Проводу ОУН":

З початком біжучого року Провід ОУН розпочав видавати цикльованим друком свій Бюлетень, перше число якого вислано в терен в місяці травні. Цими днями одержано друге число, яке вислається до клітин разом з нашим тереновим Бюлетенем.

Перше число "Бюлетеня Проводу ОУН" ми вислали в терен з обмеженою кількістю з відповідною інструкцією, де подали, хто його одержує на руки і як використати це видання, щоби всі наші члени були обізнані з його змістом. Вислаючи друге число, ми вже не випускаємо інструкції, а доручаємо Провідникам Клітин поступити з цим другим числом так само, як з першим.

Коли ж ходить про друге число, то особливу увагу треба звернути на такі матеріали, як "Будьмо чуйні й уважні", "ОУН - незнищима сила", "КіВ готується до нового наступу". Великою користю для Провідного Активу будуть становити всі інші інструктивно-інформативні матеріали, що є там надруковані, бо вони подають ряд загальних і практичних вказівок для реалізації Постанов IV Великого Збору ОУН. Особливу увагу радимо звернути теж на листа Секретаріату Проводу до Генерального Секретаря СКЗУ, який уточнює деякі засадничі настанови ОУН по відношенні до СКЗУ.

"Бюлетень Проводу Юнацтва ОУН":

З половини біжучого року появилася теж перше число "Бюлетеня Проводу Юнацтва ОУН", друковане цикльованим, що його видає Провід Юнацтва ОУН для потреб юнацької сітки.

В цьому першому числі надруковано 15 більших і коротших матеріалів на різні теми, які мають лягти в основу виховно-вишкільної праці з Юнацтвом ОУН.

Веручи під увагу специфічність цього видання та обмеженість тиражу, ми не бачимо можливості запізнати з його змістом всіх членів, але Референти Юнацтва ОУН на місцях повинні б запізнати з цим виданням Провідний Актив, а деякі матеріали подати порядком інформації загалові членства, щоби всі члени ОУН були інформовані про наші пляни, заходи, зусилля і програму дії на відтинку юнацької сітки ОУН.

"Постанови IV Великого Збору ОУН":

На тижнях появиться друком чергове видання Бібліотеки Українського Підпільника, яке охоплюватиме собою всі важливіші матеріали з IV Великого Збору ОУН і Постанови цього Збору. Як з попередніми випусками БУП, так і це найновіше видання повинен прочитати кожний член. Буде надзвичайно корисним, коли зокрема це видання буде поширене між громадянством і знайдеться на полицях українських бібліотек.

ЗМІНИ В УНРаді ТА ДІЯКИ

В половині червня 1969 року президент УНР М. Лівницький провів у Виконному Органі УНР зміну на становищу голови ВО, яким був іменований після останньої сесії д-р А. Фіголь. Новим головою ВО УНР став іменований інж. С. Долгаль.

Наступило це після засідання Президії УНР, на якому звітував тодішній голова ВО д-р А. Фіголь. Заслухавши його звіт, більшість членів фракцій виступили з сильною критикою його діяльності, закидаючи, що він не виконав тих завдань, які поставлено перед ним на жостій сесії УНР, і не використав цих можливостей, які мали сприяти його праці. Дискутанти піднесли йому ще ряд інших закидів, включно з розходженнями з президентом УНР та дії супроти його волі.

Цей факт замикає собою перший радше довгий період діяльності УНР після жосткої сесії, в якому УНР намагався перетравити впровадження до свого нутра "двійкарів".

Як відомо, перша реакція давніших фракцій УНР на приступлення до УНР "двійкарів" була, за винятком частини соціалістів, наскрізь позитивною. Старі унрадісти доходили навіть до цього, що разом з "двійкарами" вони одержуть приплив молодшого покоління, що дозволить їм розгорнути ширшу роботу. Великі надії в'язали вони і з д-р Фіголем, який втілювався маркою безпартійної людини та посідав шірокі знайомства і контакти з уваги на своє членство в Пласті і на працю та позицію в НТШ.

Одначе, дуже скоро "двійкарі" виявили свої справжні плани супроти УНР, про що довідалися унрадістичні. В УНР витворилося було два протилежних бльоки, в одному з яких були "двійкарі", частина УРДП і деякий час мельниківці, а в другому інші фракції з тим, що УНДС старалася творити деякий час центр. Але в наслідок дальшої суматохи сили перебалансувалися так, що вкінці і УНДС стала разом з соціалістами та іншими, а це перерішило долю Фіголя і "двійкарів". На засіданні президії УНР в дні 15-го червня п'ять фракцій /УРДП, СУНм, УСН, УНДС і СІСТСУ/ висловили вотум недовіри А. Фіголеві, голові ВО УНР. Участь в голосуванні не брали лише дві фракції - ОУНз і УНДО, що на практиці означає одну фракцію, бо УНДО солідаризується в усьому з "двійкарами".

Згідно з декретом М. Лівницького, головою ВО та керівником ресортів преси і інформації став інж. С. Долгаль, старий соціаліст, а решта членів ВО залишилася майже без змін.

Яку політику вестиме новий ВО на зовнішньому і внутрішньому відтинках покищо не відомо. Беручи, однак, під увагу заяву президента М. Лівницького з 19-го червня, статті д-ра В. Федорончука, який є заступником голови ВО і керівником ресорту зовнішніх справ, а різночасно і виступ "Мети", органу УНДС, проти "двійкарів", можна припускати, що це буде політика, нахилена більше вправо, недвійкарська і не базована на т. зв. реалітетах. Сам М. Лівницький у своїй заяві з поважної дати висловився проти дійлугів з представниками сов"єтської влади в Києві, проти політики коєкзистенції, але його мова про коріння більшовизму залишається даліше неясною.

Тут потрібно відмітити, що і ОУНм скорегувало останньою досить значущо свою лінію, віддаляючись у частині від двійкарських впливів.

-----:-----

Це число "Бюлетеня ТП" є в ціні 1 шілінга за примірник. Друге число "Бюлетеня Проводу ОУН" є в ціні 2 шілінгів за примірник. Грошислення проситься слати впрост до канцелярії ТП за ці й за леглі числа.

oooooooooooooooo

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

4.4 /89/

Жовтень - Грудень, 1969

Рік XII

Слава Україні!

НАКАЗ

ПРОВІДУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ У ДЕСЯТИРІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТИ ПРОВІДНИКА СТЕПАНА БАНДЕРИ

Націоналісти-Револьюціонери!

Десять років тому болюча вістка стривожила український народ, свободолюбний світ, а зокрема кадри революційної ОУН, інформуючи всіх, що Степан Бандера, Голова Проводу ОУН і символічна постать, іменем якої окрищено визвольні змагання української нації в найновішому періоді, згинув смертю героя з руки московсько-більшовицького скритовбивника, що діяв на наказ найвищих чинників московської імперії - ЦК КПРС.

Підготівлюючи довгими роками цей драконський злочин, більшовицька Москва розчисляла, що підступно доконано нове вбивство Провідника ОУН, сполучене з відповідною пропагандивною акцією в наступних роках, завдасть ОУН та цілому Українському Визвольно-Револьюційному Рухові смертельного удару, ліквідує бодай часово цю велику та грізну загрозу, якою були завжди для імперіалістичної Москви змагання української нації до державности.

Однак, як давніше так і цим разом, сподівання найвищих московських-більшовицьких чиновників не здійснилися. Провідник-прапороносць згинув, але Прапор боротьби і кермо нації у її змаганнях порейняли інші, в тому й молодші покоління в Україні, які йдуть безстрашно шляхом визвольно-революційної боротьби ОУН до великої мети - Української Самостійної Соборної Держави і самостійности інших уярмлених народів, створених на руїнах російської імперії.

В титгу свого трудолюбного життя сл. п. Провідник Степан Бандера був людиною надзвичайно сильної волі, великого розуму, ризику, і безоглядної відданости великій Справі. Він поєднував у собі найшляхетніші риси людського характеру і суворі закони революції, що вимагають надлюдських зусиль. Він любив свою Родину та родинне життя, але кожної хвилини ризикував своїм життям, сповнюючи великі та відповідальні обов'язки організатора, провідника і символа Українського Визвольно-Револьюційного Руху та ОУН як його авангарду. Зокрема в останніх роках своєї діяльності, немов відчувуючи наближення відходу у вічність, Степан Бандера виступав супроти своєї Родини особливу любов та піклування, а водночас стояв завжди на стійкій перині.

Десять років ділять нас сьогодні від той хвилини, коли те в Мюнхені, в дорозі до Родини, перестало битися сильно серце сл. п. Степана Бандери. За цей час багато чого змінилось в світі, багато здобутків досягнуто в ділянках науки та цивілізації, змінилася подекуди політична карта, дяку нагледу бурним келоніям дижнути самостійним життям. В інших місцях пролилася кров у боротьбі за свободу, а ще в інших - кров, слъози і терпіння катованим окупантами людей. В Україні відкрилися давніші й нові фронти, вирости в боротьбі нові люди, а в практику ввійшли теж нові методи. Московсько-більшовицька імперія ще стоїть, але її коріння сильно підкопані безупинною боротьбою уярмлених народів до особистої і національної свободи. ОУН, яку будували і якою керували наші Провідники-Символи - Євген Коновалець, Роман Шухевич-Чупринка і Степан Бандера, до

якої належали і якій віддали свій труд і життя сотні і тисячі відомих або невідомих Героїв, стоїть даліше незгнута як авангард на полі змагань за УССД.

У викристалізованому погляді Степана Бандери на концепційні заложення ОУН, визідною точкою була ідея революційної боротьби за УССД, якій він був вірним ціле своє життя. Ця ідея лишається живою, діючою, на дальший період дії ОУН, яку наголосив дуже сильно IV Великий Збір ОУН. А це означає, що шлях, яким ішов сл. п. Степан Бандера, і яким ішли його славні Попередники, буде нашим шляхом в дальшому тягу боротьби. Тому, вшановуючи світлу пам'ять Провідника Степана Бандери в 10-ліття його смерті, нашим обов'язком є порівняти нашу настанову, щоби впевнитися, чи ми є вірні його заповітам, чи совісно виконуємо наші обов'язки супроти Воюючої України, та чи наше сумління не пригадує нам і не переконує нас у тому, що клич -- "Піметьте смерть великих Лицарів!" почерез здобуття держави ще не здійснений.

Националісти-Революціонери!

Час мінімальних вимог поза нами. Кожний черговий день, тиждень, місяць та рік наближають нас до вирішних подій в Україні. Йти слідами того, хто впав на шляху, будучи символом нашої боротьби, зможуть лише ті, які відчувають в глибині душі суть тої великої жертви, якою став Провідник Степан Бандера, і які розвивають та здосконалюють елементи самопоствити і риску, що їх потребує революційна ОУН.

Провід ОУН впевнений, що весь актив ОУН в Україні й на чужині докладатиме зусиль, щоб бути гідними і дійсними послідовниками впашого Провідника, що стане найкращим вшануванням його світлої пам'яті!

Схиляючи наші голови перед його могилою на чужині, ми закликаємо членів ОУН, симпатиків і прихильників, скріплювати всіма засобами і формами наш фронт боротьби проти імперіалістичної Росії!

Наш клич в 10-ліття смерті Провідника - обличчям до України, яка страждає, але бореться і здобуває! Живемо в часі невідкличної потреби всебічного виступу української нації на позиції ворога - большевицької Москви. Поширюємо та активізуємо фронт проти окупантів України в усіх країнах постою кадрів ОУН!

В річницю смерті нашого Провідника-Героя прирікаймо не спочити так довго, доки його мрія і мрія всього українського народу не стане дійсністю, доки на руїнах імперіалістичної Росії не постане Українська Самоснійна Соборна Держава та держави інших уярмлених народів!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе Організація Українських Националістів!

Вічна Слава Провідникові Степанові Бандері!

Героям Слава!

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Постій, жовтень, 1969 р.

СТЕПАН БАНДЕРА - СИМВОЛ ВОЛІ НАРОДУ

Сьогодні минає десять років з дня смерті Степана Бандери, Провідника Організації Українських Націоналістів і великої постаті Українського Визвольного Руху. Відвічний ворог України - Москва, підступно знищила його в повнім розквіті духових і фізичних сил, вбиваючи в особі Бандери найбільш небезпечну собі людину. Небезпека, яку бачила Москва в діяльності Провідника, була подвійного характеру ідейна і дієво-революційна. Вона загрожувала системі московського більшовизму в самих основах.

Вже в молодих роках Степан Бандера оформив свій світогляд, в якому на першому місці стала ідея визнання духовості як основи, протиставну ідеї матеріялістичного світогляду. Визнавана Провідником духовість виявлялася ним в трьох площинах: в ідеалістичному підході до питань буття, в релігійному віруванні практикуючого християнина і в пошанованні людської особистості, яка здібна творити вартості правди, добра, краси і святості.

Засади ідеалістичного світогляду Бандери, тотожні з ідеологією Організації Українських Націоналістів, стали основною ідейною зброєю проти матеріялістичного більшовизму. Вони стали такою зброєю вже на початках революційної діяльності Бандери проти т.зв. Комуністичної Партії Західної України, потім в часи освідومлювальної роботи, яку Організація провадила на Східних Українських Землях в роки німецької окупації і, врешті, на цілій території Сов'єтського Союзу, всюди, де тільки доля розкинула членів Українського Визвольного Руху. Ці засади ідеалістичного світогляду відігравали також головну роль при самому оформлюванні ідеології українського націоналізму і недозволили жадним відосереднім силам звести на манівці ідейні заложення визвольної організації.

Головною рисою ідеалістичної ідеології Організації Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери була її повна протиставність матеріялістичній філософії, ідеології більшовизму та всім похідним науковим і суспільно-економічним теоріям, що з такої матеріялістичної ідеології випливали. Таким чином, ідеологія стала духовою зброєю, в якій можна вирізнити п'ять головних ідей, що присвічували цілому визвольному рухові як дороговкази на шляху до кращого майбутнього. Цими ідеями є: ідея визнання духовості, ідея національної свободи, ідея соціальної справедливості, ідея визвольної української політики та ідея революційної боротьби.

Ідея визнання духовості підкреслює, що не виробничі відносини, тільки ідеї є рушійною силою історії, а психічно-духові властивості людини, особливо інтелект і воля, є тими факторами, що дають людині спроможність вільних вирішень і вільної дії.

Ідея національної свободи підкреслює потребу побудови світу на принципі самовизначення націй, вважаючи, що нація, а не класа, є найвищою духово-органічною спільнотою і, як така, є фактором міжнародного життя та основною силою, що відіграє головну роль у формуванні сучасного історичного процесу.

Ідея соціальної справедливості приймає національний принцип соціальної справедливості, справедливий захист громадян, демократичний лад і духову свободу, безплатну передачу землі селянам у власність, свободу слова, віри і світогляду та свободу політичних і громадських організацій.

Ідея української визвольної політики приймає потребу створення Української Самостійної Соборної Держави, як начального постулату для української нації в стані поневолення і стоїть на визволенні всіх поневолених Москвою народів.

Ця ідея приймає засаду, що створення держави можливе лише через перманентну боротьбу, при чому союзниками вважаються всі народи, що є проти більшовицької Москви.

Вже ці чотири головні ідеї, проголошені Організацією Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, є повним запереченням московсько-більшовицького марксизму в теорії і практиці.

Та ще більшою небезпекою для советської системи є ідея революційної боротьби, яка говорить, що організування боротьби в Україні мусить бути за всяких умов. І справді, Степан Бандера зумів реалізувати ідею революційної боротьби протягом 30 років під різними окупаціями і в різних обставинах: в мирні часи в Галичині, виховуючи підпільну армію революціонерів, у воєнні роки другої світової війни, де досягнено найвищий вияв волі народу у численних військово-партизанських боях, і після війни, як організатор боротьби в нових умовах, до збудів озброєної, замкненої тоталітарної держави.

Існують три періоди визвольної боротьби України за останні 40 років, з чого на протязі майже 30 років керівну участь у цій боротьбі брав Степан Бандера. Перший період боротьби між двома війнами відзначався тим, що тоді проведено перехід від збройної боротьби до боротьби ідеологічної, політичної і програмової. В той час ішло формування ідеологічних заłoженнь визвольного руху, виховання широких мас народу в бойовому дусі, прищиплювалася бойова заправа в різних організаційних акціях.

Другий період боротьби під час другої світової війни характеризується тим, що в ньому відбуваються формування більших війських з'єднань: Карпатська Січ, повстанські відділи під час розвалу Польщі у вересні 1939 р., зв'язкові групи між закордоном і Україною в роках 1940-41, Похідні Групи ОУН із закордону в Україну в 1941, створення Української Повстанської Армії і Українських Самооборонних Відділів. Організовано старшинські і підстаршинські вишколи воєнків, проваджено боротьбу на два фронти -- проти німців і большевиків, та відбуто численні рейди УПА по сусідніх територіях. В роки 1947-48 прибула більша кількість воєнків УПА з України на Захід для поширення визвольних ідей між чужини народами. З січня 1948 до червня 1949 року на Україні було проведено 1736 збройних акцій, які відбулися в десятих областях України, а крім того в Білорусі і Румунії.

При кінці сорокових років приходить новий період боротьби українського визвольного руху в Україні, запланований керівними чинниками підпілля ще в роках 1945-46. Відбувається перехід від масової збройної боротьби до підпільної, яка проявляється в саботажах, в пропаганді визвольних ідей і в організованому спротиві. В цьому новому періоді відбувається втримування постійного зв'язку Закордонних Частин ОУН з Україною, при чому зв'язкові групи рекрутуються і в Україні і за кордоном. Доказом того може бути варшавський процес з липня 1955 р., який відбувся 20 літ після процесу Степана Бандери і товаришів у Варшаві. В липневому процесі засуджено трьох людей на кару смерті, двох на довічне, а двох на довголітню в'язницю. Ці люди прийшли з-за кордону до Польщі для ведення підпільної роботи. Дальшим доказом про революційну діяльність в новому періоді може бути повстання в концтаборах СРСР в роках 1953-55, заклик в'язнів з Мордовії з жовтня 1955 р. і допомога українських воєнків червоної армії мадярським повстанцям 1956 р.

Перераховані тут революційні акції були ведені під безпосереднім або духовим керівництвом Провідника Степана Бандери, чого Москва не могла не бачити і тому добре розуміла небезпеку, яку для неї несло саме ім'я -- Бандера.

Проваджена Організацією Українських Націоналістів боротьба проти большевицького поневолення не перервалася. Хоч Організація зазнала величезних втрат, з яких найбільшою є смерть Степана Бандери, проте оформлені Організацією ідейні засади націоналістів і виховані Бандерою бойові кадри будуть до кінця продовжувати справу Великого Провідника.

Вже після смерті Провідника ворог старається підсувати нам сумніви і поширювати твердження, які мали на меті захитати ідейну настанову Організації, а вслід за тим послабити нашу дієву спроможність. Большевицька Москва каже, що ідеї і діяльність ОУН не відповідають українському народові; що підпілля під сучасну пору не має ґрунту на Україні; що Україна хоче залишитися колгоспною в союзі з Москвою; що націоналісти не знають про дійсний стан на Україні і своїми ідеями обманюють народ, і що програма ОУН була побудована на негативних твердженнях про большевицьку діяльність, на анахронізмах та ілюзіях.

Проти таких свідомо облудних тверджень ворога ми з цілою рішучістю протиставляємо наші твердження і нашу боротьбу. Ми підкреслюємо, що українці є другим щодо величини народом в Советському Союзі, народом зрілим до самостійного життя; що кожна людина – це індивід з вільною волею і завдяки тому в слушний момент може зробити інакше, ніж накаже Москва; що між мільйонами населення можуть навіть у тоталітарній державі проявлятися осередки ідейного і дієвого спротиву; що нарід піде за національними ідеями, а не за тими пропагандивними твердженнями, що їх висувують ворог і самовільні чи безвільні зрадники; що Советський Союз більше тепер оточений у змислі воєнно-стратегічному, ніж будь-коли досі, і не зважаючи на своє сильне озброєння, проти вільного світу не встоїть; що Український Народ також озброєний і в пригожий час вживе ту зброю проти відвічного ворога Москви; що ми боремося і будемо боротися безперервно так, як боролися досі, аж до повної перемоги.

Очевидно, що здійснювання великих плянів вимагає гуртової організаційної праці. Вміти організувати і з'єднувати широкі кола народу, спрямовуючи їх діяльність в одному напрямі, корисному для визволення Батьківщини так, як це робив Степан Бандера, – можуть лише люди сильної волі, такі, яким був Він. Та життєва сила нашого народу спроможна видати з себе нових провідників, політиків і бойовиків визвольного руху, доказом чого є історичні факти. Організатор визвольної боротьби у першій світовій війні, Головний Отаман Симон Петлюра, згинув з руки Москви 1926 р. Три роки пізніше новостворена Організація Українських Націоналістів вибрала на голову Проводу співробітника Петлюри, Євгена Коновальця, який протягом дев'ятих років поставив основи нової боротьби проти чотирьох тоді окупантів. В 1938 році гине з рук Москви Євген Коновалець. І знову, по трьох роках приходить до керма Степан Бандера, який спільно з своїми співробітниками, такими ж визначними революціонерами, як і він, керував визвольним рухом в найважчі, а одночасно найбільш надійні часи для України. Згадати б Дмитра Мирона-Орлика, Івана Кліма-Легенду, Володимира Федака-Граба, Івана Равлика, Дмитра Маївського-Тараса, Дмитра Гриця-Перебийноса, Ярослава Старуха-Стяга і, як першого з поміж них – Романа Шухевича-Чупринку, який революційну діяльність на території Советського Союзу провадив аж до 1950 р., доводячи тим усьому світові про спроможність довгими роками встоятися в боротьбі всередині найбільш тоталітарної держави. Ті всі великі революціонери, що загинули за велику, святу справу, є доказом, що український нарід у всякий час спроможний дати нових провідних людей.

Як прийдуть великі події, а вони не за горами, то український нарід буде одним з перших, що керму своєю долею перебере у свої власні руки і остаточно покінчить з московським пануванням над Україною.

Організація Українських Націоналістів буде далі продовжувати справу Степана Бандери, спираючись, як і досі, на співпрацю цілого українського суспільства і з повною силою віримо, що недалеко вже година, в якій ми станемо в народів вільних колі.

Вшановуючи пам'ять Степана Бандери, ми підкреслили головніші діла великого мужа, які не зникли разом з його трагічною смертю, але витворені ним, увійшли як спільне добро до національної скарбниці українського народу.

Смерть Степана Бандери – це найбільша сучасна національна втрата з огляду на його ім'я і пов'язані з ним прагнення народу, а також з огляду на волю до боротьби за визволення і його організаторський хист. Він займе особливе місце в історії нашої боротьби. Подібно, як Шевченко, Бандера є правдивим пробудником думи народу. Шевченко розбудив національну свідомість українського народу, вказуючи на потребу мислення і дії під кутом національного інтересу. Бандера став символом свідомої волі народу, діючи постійно, ціле своє життя для національного визволення України.

Також існує подібність долі Шевченка і Бандери. Поет-Революціонер Шевченко за свої твори карався 10 літ на засланні, Політик-Революціонер Бандера, що жив і діяв 100 літ пізніше, засуджений за свою дію ворогом на кару смерті, понад вісім років карався по тюрмах Польщі і кацетах Німеччини.

Знищив його остаточно, фізично, цей самий ворог, що замучив Шевченка. Проте ідеї великого Шевченка і великого Бандери стануть кристалізаційним осередком мільйонів людей, що завдяки національній свідомості і свідомій волі народу, супроводжені духом великих борців, спричиняться до остаточного воскресіння нашого народу.

НЕСВІДОМІСТЬ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Висхідною точкою для Організації Українських Націоналістів у виборі революційного шляху до національного визволення є питання, чи революційна боротьба необхідна? Дішовши до чіткої відповіді-підтвердження, ОУН приймає її за основу для своєї визвольної концепції, для своєї дієвої постави. Поскілки визвольно-революційна боротьба є необхідна для життя і розвитку української нації, то нема чого зупинятися над питанням, чи вона є можливою. Тільки відразу треба шукати відповідних доріг і способів для її успішного ведення. Така постава відповідає основним законам життя. Кожна життєздатна істота коли має хоч один шлях для збереження загроженого життя, збирає всі свої сили і спрямовує їх на той шлях.

Московсько-більшевицьке поневолення України не тільки суперечне з прагненнями, жиловими по ребами української нації, не тільки спляє її природний, свободний розвиток, але і загрожує її існуванню. Москва намагається послатково знищити самобутність українського народу під кожним оглядом та за рахунок української субстанції збільшити російський національний організм. Про іставивися цим імперіалістичним цілям та нищівній дії большевизму можна тільки шляхом боротьби, тим більше, що большевизм є нагтіршою формою російського імперіалізму. Його то алізарні, найбільш безоглядні методи послідовного і всебічного знищування поневоєних націй, ігнвої джовости, біологічної субстанції та матеріальних основ самостійного існування, не залишають жадних інших можливостей для збереження їхнього самостійного життя і розвитку.

Щоб вирвати українську націю з того положення та скінчити з процесом її постійного поневолювання і знищування, необхідно скинути московське володіння Україною, викоренити большевизм-комунізм в Україні та усунути з українських земель всі чинники російського імперіалізму і всі його підпори. Це можна досягнути тільки шляхом рішучої визвольної боротьби цілого українського народу, шляхом національної революції.

Бо кожна дія, кожне намагання в тому напрямі, а навіть ставлення такої мери, визнавання таких ідей вже є актом проти большевицької боротьби, складовим чинником національної революції.

Визвольна боротьба України, яку веде націоналістичний, революційний рух, спрямована однаково проти відкритого московського імперіалізму та інтернаціонального комунізму, як двох форм, у яких діє один ворог - Москва.

Імперіалізм російського народу - це явище іс оричного порядку, що міняє свої форми та методи дії, але в своїй суті залишає ся незмінним.

Степан Бандера - "Перспективи Української Національно-Визвольної Революції", Вишкільні Матеріали з курсу влаштованого Проводом ЗЧ ОУН, книжка ч. 1., 1952., видання Організаційно-Кадрової Референтури.

Редакція "Бюлетеня" РП" радить членському активові прочитати уважно цю книжку якраз тепер.

ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Степан Бандера народився 1. січня 1909 р. в Угринові Старому, Західня Україна. До гімназії ходив в Стрию і в ній належав до Юнацького гуртка УВО. 1929 р. вступає в члени ОУН і займається кольпортажю літератури із закордону до Галичини. Два роки пізніше стає членом Кривої Екзекутиви ОУН, як референт пропаганди, а в червні 1933 р. назначений Краєвим Провідником ОУН. На новому пості Степан Бандера розвиває дуже активну діяльність. Він допроваджує до фактичного злиття УВО з ОУН, закріплює організаційну структуру підпільної організації, переводить організаційні й військові вишколи членства та устанавляє бойову референтуру ОУН з Романом Шухевичем на чолі. Керована ним пропагандивна і бойова діяльність була скерована в трьох напрямках: проти польської держави, проти московського більшовизму і проти опортуністичних угодівських елементів серед українського народу.

В короткому часі, на становищі Провідника Кривої Екзекутиви, що тривав всього півтора року, Степан Бандера провів дуже сильну бойову акцію в усіх трьох поданих вище напрямках. Проти поляків були виконані відомі атентати на куратора Гадомського і міністра Перацького. Проти більшовиків переведено атентат на московського консула у Львові і на редакцію більшовицької газети "Праця". Також в тому часі виконано кару на конфідента Бачинського і на директора Бабія вже в часі перебування С. Бандери у в'язниці. Арештувала польська поліція Степана Бандеру 14 червня 1934 р. і по довготривалому слідстві польський суд у Варшаві перевів проти нього і його 11 товаришів процес за вбивство Перацького. У висліді процесу трьох підсудних - Степана Бандеру, Миколу Лобедя і Ярослава Карпенця, засуджено на кару смерті, двох підсудних на досмертну тюрму, а сімох від 7 до 15 років тюрми. Присуд винесено 13 січня 1936 р. і в травні того ж самого року відбувся другий суд над Бандерою у Львові за вбивство Бачинського і Бабія. У львівському процесі Бандера був засуджений на кару досмертної в'язниці. На основі амністії кару смерті трьом засудженим замінено на досмертну в'язницю. 1939 р. Степан Бандера вийшов на волю внаслідок програної війни Польщі з Німеччиною.

Опинившись на волі, С. Бандера безпроволочно зголосився до диспозиції організаційних чинників в окупованому більшовиками Львові, але вони вислали його закордон. Там він увійшов в роботу тих частин Організації, що після зайняття більшовиками західних земель України опинилися на еміграції. Він, як бувший Провідник Кривої Екзекутиви, старається вплинути на Голову Проводу Українських Націоналістів, полк. А. Мельника, в напрямі зміни внутрішніх відносин та існуючої політики ОУН, що мала місце по смерті полк. Є. Коновальця. Робив це Бандера в імені членів ОУН з Краю, які мали багато критичних зауважень до тодішнього Проводу Українських Націоналістів. Тому, що полк. А. Мельник не хотів поступитися в політичній і персональній площинах, в лютому 1940 р. створено Революційний Провід ОУН, очолений Степаном Бандерою. Рік пізніше Революційний Провід скликав II. Великий Збір ОУН, на якому одноголосно вибрано головою Проводу ОУН Степана Бандеру. Під його проводом ОУН знову стає кипучою революційною організацією. Вона розбудовує організаційну мережу на Рідних Землях, творить похідні групи ОУН з того членства, що було закордоном, і в порозумінні з прихильниками українській справі німецькими військовими кругами творить український легіон та організує визвольну боротьбу спільно з іншими поневоленими Москвою народами. Перед вибухом німецько-російської війни Бандера ініціює створення Українського Національного Комітету для консолідації українських політичних сил до боротьби за державність.

Рішенням Проводу Організації 30. червня 1941 р. проголошено Відновлення Української Держави у Львові, але тому, що Гітлер доручив своїй поліції негайно зліквідувати цей "заговор українських самостійників", німці заарештували Ст. Бандеру вже кілька днів після акту проголошення Відновлення Української Держави. Німецьким в'язнем був Степан Бандера до грудня 1944 р. Тоді звільнено його і кількох інших провідних членів ОУН з ув'язнення, пробуючи приєднати собі ОУН і УПА, як союзника проти Москви. Німецьку пропозицію Степан Бандера рішуче відкинув і на співпрацю не пішов.

На Крайовій ширшій Нараді Проводу ОУН на УЗ в лютому 1945 р., що була трактована частиною Великого Збору ОУН, вибрано нове Бюро Проводу в такому складі: Бандера, Шухевич, Стецько. Цей вибір підтвердила Перша Конференція ЗЧ ОУН і тоді Степан Бандера став знову головою Проводу всієї ОУН. Як Провідник ОУН, Ст. Бандера у післявоєнний час далі продовжував збройну боротьбу проти Москви. Він інтенсивно організував крайовий зв'язок і бойові групи ОУН, які втримували контакт з Краєм аж до його смерті.

В 1948 р. в Закордонних Частинах ОУН витворилася опозиція, якій Степан Бандера протиставився в площині ідейній, організаційній і політичній. Того ж року за його апробатою представники ЗЧ ОУН увійшли до Національної Ради, щоб консолідувати політичну діяльність української еміграції. Але, вже два роки пізніше Провід ЗЧ ОУН рішив вийти з УНРади, бо вона не давала моральної підтримки революційній боротьбі й узурпувала право репрезентувати український народ в імені фактивних партій. Щоб справніше поладнати конфлікт з опозицією ЗЧ УГВР, Бандера запропонував Лебедєві в квітні 1948 р. перебрати головуство Проводу ЗЧ ОУН і сформувати його з участю опозиції, з чого Лебідь вже в липні зрештгував, віддаючи назад керівництво Бандері. Щоб утихомирити дальшу опозиційну "критику", Ст. Бандера уступив в грудні 1950 р. з посту Голови Проводу ЗЧ ОУН, підкресливши тим безпідставність закидів про його диктаторські амбіції і плянующи перейти на Україну. Тимчасово виконував він функції в Проводі ЗЧ ОУН, як член цього Проводу під головуванням спершу Ст. Ленкавського, а згодом, від квітня 1951 р., під головуванням Я. Стецька. Коли опозиція вперто поширювала, що ОУН в Україні перейшла з націоналістичних позицій на соціалістичні і те саме мають зробити ЗЧ ОУН, Ст. Бандера радикальним потягненням рішив заставити Крайову ОУН виразно визначити ідейно-політичні позиції, щоб унеможливити дальшу спекуляцію "краєвими позиціями" і підшизати ОУН під фірму неокомунізму. Дня 22 серпня 1952 р. він уступив з посту Голови Проводу всієї ОУН. Це його уступлення не було, однак, прийняте ніякою компетентною установою ОУН і Ст. Бандера остався далі Провідником всієї ОУН до своєї смерті в 1959 р. IV. Конференція ЗЧ ОУН в травні 1953 р. вибрала Ст. Бандеру знову на Голову Проводу ЗЧ ОУН. В лютому 1954 р. прийшло до розриву з опозицією, що наростала в Закордонних Частинах ОУН з 1948 р., після невдалих спроб домовитися на форумі "Колегії Уповноважених", до якої "з волі Краю" входили Л. Ребет, З. Матла, Ст. Бандера. Рік пізніше, 1955 р. відбулася 5-та Конференція ЗЧ ОУН, яка наново обрала Головою Проводу ЗЧ ОУН Ст. Бандеру і від неї знова інтенсивно поведено роботу Організації. В тому часі присвячено особливу увагу організуванню Теренів, краєвим зв'язкам і зовнішній політиці.

Дня 15. жовтня 1959 р. Степан Бандера впав жертвою скритовбивства. Медична експертиза виявила, що причиною смерті була отрута. Два роки пізніше, 17 листопада 1961 р. німецькі судові органи проголосили, що вбивником Степана Бандери є Богдан Сташинський з наказу Шелєпіна і Хрущова. Після докладного слідства над вбивником Сташинським відбувся процес, що тривав від 8 до 15 жовтня 1962 р. Присуд проголошено 19 жовтня, в якому Сташинського засуджено на 8 років важкої в'язниці. Німецький Верховний Суд в Карльсруге ствердив, що головним обвинуваченим у вбивстві Бандери є советський уряд в Москві.

Головне значення Степана Бандери для українського визвольного руху в тому, що він зумів в різних обставинах знайти спосіб і методи ведення не тільки ідеологічної і політичної діяльності, але також збройної боротьби. Найзамітнішими для характеристики Ст. Бандери є три етапи його дії. Перший етап це роки 1933-34 на становищі Краєвого Провідника Західних Українських Земель, перервані довгорічним ув'язненням в Польщі. Другий етап це роки 1940-41 на становищі Голови Проводу ОУН з осідком на еміграції, але в безпосереднім сусідстві до українських земель, які закінчилися німецьким концентраційним табором.

Третім етапом є роки 1945-1959 на становищі Голови Проводу всієї ОУН і - з короткими перервами, що разом тривали 32 місяці - на становищі Голови Проводу Закордонних Частин ОУН з осідком у Німеччині, відгородженої від України західними сателітами Москви. Всім трьом етапам діяльності Степана Бандери притаманне головне наставлення в тому напрямі, щоб в кожних обставинах боротьби організувати

збройні кадри Організації без огляду на те, чи українські революціонери знаходяться на власній території, чи є вони в сусідній до наших земель країні, чи, врешті, є вони віддалені від України на тисячі кілометрів. Революційна організація мусить мати збройні кадри - така була провідна ідея Ст. Бандери протягом цілого його життя, не зважаючи на те, що сам він, подібно як Петлюра, ніколи в жодній регулярній армії не служив. Власне, Петлюра, Коновалець, Чупринка і Бандера мали в тому випадку спільне наставлення і не зважаючи на великі труднощі в поодиноких етапах боротьби, вони завжди знаходили способи для організування збройних кадрів.

Щоб уможливити належний розвиток всіх ділянок праці революційної організації, Степан Бандера старається вплинути на струнку побудову Організації в Краю вже в першому етапі своєї діяльності на ставнові Провідника Краєвої Екзекутиви на ЗУЗ. На нараді з Головою Проводу ОУН полк. Є. Коновальцем і членами Проводу в половині 1933 р в Празі, він вносить пропозицію підпорядкувати кадри УВО Проводу ОУН, як бойовий реферат тієї Організації. Його пропозиція була прийнята нарадою Проводу ОУН і згодом існуючий дуалізм революційного руху в Краю, після заснування ОУН, фактично припинився. Це мало великий вплив на розвиток всіх ділянок праці. Він позначився особливо на бойових акціях, які під керівництвом Ст. Бандери проходили справно і прецизно, не зважаючи на те, що виконували збройні акти в тому часі люди новітні. На час діяльності Ст. Бандери, як Провідника Краєвої Екзекутиви ЗУЗ, припадає зміна організаційної тактики щодо збройних виступів. Перед тим ці виступи в своїй переважаючій більшості мали форму експропріаційних нападів. Ще під рукою сотника Головінського існувала спеціальна "Летюча бригада", що її завданням були протипольські бойові акції, головно експ. Степан Бандера організує більше число замкнених для себе збройних груп і кладе особливий наголос на політичні бойові виступи і підготовку народу до ширшої збройної боротьби.

У роки війни 1940-41 Степан Бандера ставить максимальні вимоги до визвольного руху і відкидає всяку орієнтацію на чужі сили. З уваги на те приходить до конфлікту з полк. А. Мельником. Щоб забезпечити одноцілість руху і надати йому динамічної сили Ст. Бандера вважає конечно потрібним позбутися з рядів Організації елементів, які у своїй настанові показалися виразними мінімалістами. З найближчими одностайними переводить внутрішню перебудову Організації революційним шляхом. Що-правда, частина членства залишилася на позиціях, витворених по смерті полк. Євгена Коновальця, але весь революційний актив станув по стороні Ст. Бандери і взявся до наполегливої праці, підготувати збройну боротьбу проти Москви, що мала бути ведена в часі війни нацистської Німеччини з більшовизмом. Лише завдяки тій великій настанові школення кадрів, що відбувалося вправді відносно короткий час /неповних два роки/, нова війна не застала нас несприготованими. Ми мали значні кадри вишколених членів Організації, поділені на три похідні групи з точним призначенням до праці в Краю. Були також визначені керівні центральні органи для праці у Львові і Києві, і врешті зорганізовано Український Легіон /"Дружини Українських Націоналістів"/ - при німецькій військовій, що при сприятливих обставинах повинен був стати зв'язком української збройної сили. Фактично, він став пізніше, разом з організаційними кадрами ОУН, зв'язком Української Повстанської Армії. Таким чином у другому етапі діяльності Ст. Бандери відзначаються особливо виразно два моменти, притаманні його праці з попереднього етапу, а саме: він змагає до правного уконститування однородного Проводу Організації і наполегливо працює над вишколом збройних кадрів, готових кожночасно до безпосередньої боротьби з ворогом. Всі інші ділянки організаційної роботи, так, як внутрішня політика, пропаганда, а також зовнішньо-політична діяльність є допоміжними чинниками в визвольній боротьбі.

Подібну стабілізацію Організації, передусім на відтинку Закарпатських Частин ОУН, переводить Ст. Бандера в третьому періоді своєї діяльності, зокрема в роки 1953-1955. За попередні роки цього періоду в 1945-1952 рр., коли українська еміграція перейшла два великі зрушення має /хаос повоєнного відпливу на чужину, а потім переселення в різні, передусім у заморські країни/, він клав великий натиск на те, щоб у тих схаотизованих відносинах розбудувати і закріпити на соборницьких засадах міцну організаційну сітку в усіх

чужих країнах як основу для всякої політичної дії і співпраці з українським підпіллям. Хоч внутрішня опозиція абсорбувала з середини і перешкоджала творчим ініціативам, заслугою Ст. Бандери було втримання в політичній однородності масову Організацію і збереження її в революційній готовості. Він робив це навіть коштам власного становища, резигнуючи з головства в Проводі ЗЧ ОУН і підпорядковуючи себе йому. Якраз цей легальний Провід Закордонних Частин він старався у кожних умовах утвердити, як авторитетне тіло, яке жодна сила, — ні постороння, ні внутрішня, — не могла б підважити. Внаслідок його наполегливої праці він остаточно збудував сильний авторитетний Провід ЗЧ ОУН і узаконив його Конференційними Постановами. Коли 1953 р. IV. Конференція вибрала Ст. Бандеру на Голову Проводу ЗЧ ОУН, він з того становища зумів очистити Організацію від деструктивних, опортуністичних і відосередних елементів та з новою силою віддався розбудові організаційного і політичного життя в усіх країнах, а зокрема наполегливою підготовкою збройних кадрів до служби в Краю. Вишколювані Організацією бойові групи були збройним раменем революційної організації, вони становили насправді цю основу, яка надавала характер і забезпечувала успіх визвольній боротьбі у найтяжчих обставинах.

Практична, революційно-визвольна діяльність Степана Бандери знаходила своє обґрунтування також у його теоретичних працях. Щоправда, ми не маємо друкованих статей, писаних ним у першому етапі його діяльності. З того часу /роки 1933-34/ залишився нам лише урядовий опис польської прокуратури, оформлений на основі довготривалого слідування з архіву Сеника у понад сторічковій акті оскарження за вбивство міністра Перацького, а також заяви Степана Бандери, висловлені на судових процесах у Варшаві і Львові 1935-36, які в обкресленому вигляді пропускала польська цензура у наших львівських часописах. Теоретичну підбудову цілої діяльності у роках 1940-1941 маємо в постановах II. Великого Збору ОУН, зміст яких був виготовлений під безпосереднім керівництвом Степана Бандери, як Голови Революційного Проводу, і в інструкції під назвою "Боротьба і діяльність ОУН під час війни" з того ж 1941 року, що мала характер практичних вказівок для всіх членів Організації, які поверталися на рідні землі до боротьби і праці їм заздалегідь призначеної. В третьому етапі діяльності треба відмітити, крім численних статей на ідеологічні і політичні теми, дві праці Степана Бандери: "Лист до членів ОУН" з 1953 р., його теоретичну працю "Перспективи української національної революції", що появилася друком 1958 р. При кінці свого листа до членів ОУН Степан Бандера виразніше, як в кожних інших своїх публікаціях, говорить про те, що саме нам треба робити за кордоном для визволення України. Ця частина листа є настільки важлива і актуальна для всіх членів Організації і всього громадянства за кордоном, що ми хочемо її вирізнити, як дороговказ Бандери, звернений до всіх, що їм дорога Україна.

-----:-----

"Ініціатива і керівництво в державно-творчих діях належить тим самим революційно-визвольним силам, які підіймають і ведуть народ до переможної боротьби. Основною і вирішним фактором у державно-творчих актах є загальне виявлення волі народу, проведене у найвідповіднішій в даних умовах формі. Коли в перших державно-творчих актах бере участь тільки частина народу, на звільненій території, то з дальшим її розширенням переводиться доповнюючі народні рішення... Тому ціла відбудова самостійного державного життя мусить бути ведена передусім під кутом оборонних і визвольних вимог. Програмові засади українського націоналізму визначають напрямні, до яких зміряє революційна перебудова усіх ділянок життя. Але необхідні перехідні етапи і форми цієї перебудови у визвольно-воєнному періоді мусять бути максимально dostosовані до тих вимог, які кожночасно диктує визвольна і оборонна стратегія у широкому розумінні — мілітарному, політичному, економічному і ідеологічно-духовому".

Степан Бандера, "Вишк. Матеріали".

-----:-----

Степан Бандера

ДВА ГОЛОВНИХ ВІДТИНКИ ДІЯЛЬНОСТІ НА ЕМІГРАЦІЇ

В цілій нашій діяльності закордоном не першому місці стоять два основні завдання: перше і сповняти зовнішньо-політичну функцію сучасної визвольної-революційної боротьби на Українських Землях, щоб здобути для неї визнання і підтримку серед чужих народів, прихильно відношення сторонніх держав до змагання за самостійну Українську державу. Друге основне завдання - приготувати якнайбільше сил і вартостей, щоб їх перенести на Батьківщину і залучити в активну визвольну боротьбу, а пізніше у державне будівництво та розбудову національного життя в різних ділянках. Перше завдання охоплює цілий комплекс нашої зовнішньої діяльності і політики. Для виконання другого завдання розгортаємо цілу внутрішню діяльність, працю й політику на внутрішньо-українському відтинку.

Обидва комплекси трактуємо як складову частину цілого визвольного націоналістичного руху, як відтинки фронту визвольної боротьби. З цього випливає відповідальність за уся закордонну роботу перед цілим рухом. На кожному Членові Організації лежить обов'язок ставитись до своїх завдань і повинностей з відповідною дбайливістю й жертовністю, рівнитись на друзів у Батьківщині та намагатись внести як-можна більш особистий вклад у діяльність Організації.

Належне сповнювання наших зовнішньо-політичних зобов'язань супроти визвольного руху вимагає, в теперішній ситуації більш, ніж коли-небудь, повної напруги цілості Закордонних Частин і накладає на всі кадри, на кожного члена й прихильника нашого руху поважні зобов'язання. Як це вже подано в попередній частині цього листа, український самостійницький фронт мусить показатися непохитним у своїй змаганні за повну державну суверенність України, безкомпромісовим у боротьбі з більшевизмом і з кожною іншою формою московського імперіалізму, дієспосібним і активним через власну міць і завдяки всебічній підтримці цілої української спільноти, без огляду на те, як до нього і української визвольної справи ставляться чужинні сили. Від того, наскільки наш рух покажеться сильним і неподатливим на всякі намагання збити його з обраного шляху, залежатиме в значній мірі відношення до української справи таких чужинних анти-більшевицьких сил, які ведуть тепер хибну політику через новірну оцінку сил і настроїв в підбільшевицькій дійсності. Але для цього не вистарчає тільки негативна постава супроти невідповідної політики чужих держав у нашій справі й відмова від будьякої співдії з ними без відповідної бази. Негативне ставлення до хибної чужої політики набирає поважнішого значіння і може мати бажаний позитивний ефект тоді, як в парі з ним йтиме неспослабна, власнопідметна творча самостійницька діяльність. Послідовне й широке розгортання акції закордонної частини визвольної-революційного руху повинно унагледити, що цей рух має оперття у власній суспільності, черпає від неї відповідні сили і засоби і непохитно прямує своїм шляхом, незалежно від неприхильної, чи прихильної постави чужих потуг.

Розглядаючи нашу закордонну діяльність під кутом протиставлення політиці неприхильній до української визвольної справи і з метою попровадити до виправлення тієї політики, мусимо узгайдувати ще один момент: сучасна американська акція в пляні російської орієнтації, намагаючись перетягнути українські сили, хоче взяти їх матеріальними засобами і технічними можливостями, які мають створити базу для широкої антибільшевицької, політично-пропагандивної акції. Поминання засадничих цілей української самостійницької політики, має бути зрівноважене і надроблене практичними користями в антибільшевицькій акції. Наші протиставлення таким намаганням буде тим успішні, чим краще буде ставлена і забезпечена практична сторінка нашої самостійної акції, чим більше творчих сил буде в ній інтензивно діяти. Правда - незалежна самостійницька акція, спорта виключно на сили й засоби організовані серед української еміграції, не може під технічно-матеріальним оглядом конкурувати з тими засобами й можливостями, які стоять до диспозиції акції, фінансованій американськими кругами. Але належне посилення і правильна політична постановка нашої роботи

запевнюють їй багато більшу корисність її для визвольної справи, від величезних акцій чужими засобами при неправильній політичній постановці. Протиставлення самих декларацій, без належних дій, не може мати поважнішого значення.

Той аспект нашої закордонної діяльності, як протидія до намагань звести українську політичну акцію на еміграції на шкідливі для визволення рейки — хоча в теперішній ситуації він набув особливої гостроти — всежтаки у загальному плані стоїть на другому місці. Найважливіший і вирішальний момент — це потреба планового, послідовного ставлення закордонної самостійницької дії, незалежно від змінної кон'юнктури, від приязного, чи неприхильного ставлення до неї сторонніх сил. З одного і другого погляду слідує одна і та сама вимога, щоб цілу закордонну роботу розгорнути на правильній самостійницькій політичній платформі і забезпечувати її силою й матеріально-технічну базу з власних джерел українського суспільства на еміграції.

Наша закордонна зовнішньо-політична діяльність являється єдиним вірним виразником і правдивим речником українських революційно-визвольних змагань перед зовнішнім світом. Її головною політичною базою, джерелом найсильнішої політичної аргументації є непереривна революційна боротьба ОУН — УПА в Україні. Але це рівночасно накладає великі зобов'язання. Не тільки в тому, щоб перед зовнішнім світом належно відстоювати самостійницькі позиції визвольних змагань, але в неменшій мірі теж і в тому, щоб наша зовнішньо-політична боротьба своєю якістю, своїм обсягом відповідала якості й важливості визвольної боротьби. Забезпеченням відповідно розбудованої і постійно вдержуваної такої акції вимагає постійної праці поважних сил та великих матеріальних засобів. Воно мусить вповні спиратись на жертвенності прихильників визвольного руху, передусім його організованих кадрів.

Ще важнішим від зовнішньо-політичної роботи є другий комплекс діяльності закордонної частини Організації: підготовка й залучення до безпосередньої революційної боротьби на рідних землях якнайбільше сил та матеріалів зза кордону. Першество важності цих завдань випливає з основної засади нашої концепції — ставки на власні сили. Зовнішньо-політична робота має на меті з'єднати прихильне відношення і по знозі активну допомогу чужосторонніх сил нашим змаганням і знешкідливити діючі серед чужинного світу різні ворожі до самостійності України тенденції. Хоч стараємось всіми силами добитись в тому найбільших успіхів, але ніколи не можемо на тому бачувати визвольної концепції, бо відношення сторонніх сил може мати тільки допоміжне значення і це не повний фактор. Зрештою, прихильне відношення чужого світу до наших визвольних змагань може бути тільки наслідком нашої власної протибольшевицької боротьби і залежне від неї. Воно може допомагати цій боротьбі, але не може бути її джерелом, ані її заступати, навпаки, воно відразу вигасло б, якщо б боротьба припинилась.

Закордонні Частини ОУН не можуть бути тільки функційним відділом Організації для зовнішньо-політичних завдань. Ця функція належить до ЗЧ ОУН, але ще важнішим їх призначенням є ролі запасного кадру і запілля визвольної революції. Важливість цієї ролі ЗЧ ОУН для дальшого розвитку революції зростає в міру того, як, з одного боку безперервна боротьба в Батьківщині окуплюється постійно найважчими жертвами, а з другого боку повне розгортання революційного змагання у вирішальному етапі вимагатиме великого збільшення організаційного і провідного кадру, наперед підготованого до дії в тому етапі революції й засмотреного приготованими матеріалами. Ці завдання стоять перед ЗЧ ОУН і від їх належного сповнення залежатиме в значній мірі слушне завершення цілості змагань.

Закордонні Частини в теперішньому своєму стані неприготовані і неспосібні до належного виконання тих завдань. В дотеперішнього розвитку цієї частини Організації майже вся енергія йшла на внутрішню розбудову, на зовнішньо-політичну діяльність і на працю серед загалу української еміграції. Справами безпосередньої боротьби на рідних землях займалась закордонна тільки частина Організації. В тому відношенні мусить прийти засадниче пореставлення, так, щоб підготовка до активної визвольно-революційної боротьби охопила всі кадри і всі класи закордоном. Цього вимагає розвиток світової ситуації, який не сміє застати нас невідготованими.

Підготовка Закордонних кадрів Організації до великих революційних дій це справа незвичайно важка. На ній складається ряд комплексів, як: розпрацювання планів розгортання революційної діяльності в цілком новій і невідомій обстановці, на різних теренах і в різних ситуаціях; приготування революційно-пропагандистських матеріалів з углядом різних варіантів, для різних середовищ і серед різних ситуацій; присвоєння цього всею усім кадрам шляхом систематичного проведення вишколів; розроблення і засвоєння членством необхідних відомостей теренознавства революційної дії теж поза Українськими Землями до якого належать відомості географії, умови побуту, знання мови, характеру й звичаїв населення і т.п.; вишкіл військовий революційно-повстанчої організації, стратегії і тактики, вишколи з різних практичних знань, необхідних в розгортанні революційної дії; організування груп, з призначенням на окремі терени, які систематично будуть пригтовлятися до дії в даних теренах і збиратимуть для того потрібні відомості; планування й підготовка способів як пробратися у відповідний час на призначені терени діяння, углядаючи різні розвідки ситуації і створювані можливості; забезпечення родин тих революціонерів, які мусять їх залишити і відійти до боротьби.

Це тільки деякі з найважчих проблем, що входять у засяг цілої підготовки закордонних кадрів. При тому треба углянути ще один момент. Крім підсилювання існуючих в Україні підпільно-повстанчих частин, завданням прибуваючих з за кордону відділів буде направитися і діяти там, де нема нашої акції, ініціювати, відновляти і організувати революційну боротьбу на таких теренах, де революційна боротьба ще не організована або перервана. Це значно важче, ніж входити в готові, організовані й діючі лави революційної боротьби.

Це все дуже трудні, але невідхиляльні завдання, які закордонні кадри будуть мусяти сповнити, як резервна частина Організації. Свідомість надзвичайної трудности тих завдань наказує підходити до справи з найглибшою серйозністю. Усе, що досі робилось в Закордонних Частинах, не стоїть у жодному порівнянні до того, що перед нами. Відхилятися від прийняття на себе тих завдань не можна ніяк, ані цілості ЗЧ, ані нікому з членства, хто тільки буде фізично спосібний до безпосередньої революційної боротьби. Для остаточного вислідку цілого визвольного змагання дуже важким є питання, чи і в якій мірі закордонні кадри руку будуть належно підготовані і у відповідний час підсилить боротьбу кращих кадрів. Розвиток ситуації як міжнародної, так і на Українських Землях, не дозволить далі відсунути цих справ, як питань дальшого майбутнього. В найближчому часі мусять запасти рішення, як Організації так і кожного окремого члена, а згід з рішенням мусять розпочатися фактично і послідовне підготовлювання до найважчих завдань які будуть остаточним іспитом.

Велетонські і дуже важкі завдання, що стоять перед цілістю ЗЧ ОУН накладають такі великі обов'язки на кожного члена. У трактуванні цих обов'язків мусять прийти цілковита зміна, якщо ця частина членства має дійсно, а не тільки номінально, належати до революційної ОУН, яка на Батьківщині серед найважчих умовин продовжує героїчну боротьбу. Тепер трапляються такі явища, що члени Організації в засеконських країнах, які живуть порівняльно в достатках, відмовляються платити оподаткування, мовляв - зависки. А багато членів взагалі не вив'язуються навіть з фінансових зобов'язань. Очевидно такі явища не можуть мати в нас місця. В обов'язках членів, як у накладанні їх Організацією, так і у виконванні кожним членом, мусять діяти ці сама засада найвищої жертвенності. Організація мусять вимагати від своїх членів того, чого вимагає наша боротьба: коли треба - віддати все в жертву. Кожен член мусять бути готовий покинути рідню, кинути свої особисті життєві плани, працю, іти в боротьбу в найтрудніших умовах, готовий - коли прийдеться покласти й своє життя. Це основна міра обов'язків члена, чого від кожного, без жодного винятку, Організація може вимагати і вимагати буде. В Організації за кордоном так само, як у Краю, є місце тільки для тих, хто має таке наставлення, хто чує в собі відповідну моральну силу і ідейну насагу, хто в такий спосіб віддає цілого себе і все своє на службу визвольній справі. Від тої засадничої мірки виводиться міра теж усіх інших обов'язків, які Організація має накладати на членів, щоб сповнити свої завдання.

В доточасній закордонній діяльності, коли йде про більшість членства Організації вимагає тільки праці-труду і матеріальних жертв.

В одному і другому мусить обов'язувати принцип правдивої жартовності. Як у праці, так і в сповнювані матеріальних повинностей, кожний член має віддавати Організації, а через неї визвольній справі таку мірку, щоб це була для нього посильна, але правдива жертва, а не злишок, те, що збуває. Кожночасна правдива жартовність, власного почину дійсно відчутна, жертвовність труду-праці і жертвовність матеріальна мусить бути моральною потребою кожного дійсного члена.

Кожний з нас мусить чути в душі невтишній голос націоналіста-революціонера: "В батьківщині український народ живе серед страшних умовин ворожого терору і злиднів, велика частина Твоїх найближчих на засланні, Твої друзі ведуть революційну боротьбу в найважчих умовах аж до повного вичерпання, до загибуну. А Ти що уважаєшся теж за члена тієї Організації, як живеш, що Ти робиш, що віддаєш, жертвуєш, щоб їм допомогти?!". В кого завмер той голос, той уже не революціонер. А в кого він живе, той без власної жертвенності, без рішення вернутися ще до безпосередньої революційної боротьби і без реальної підготовки в тому напрямі — не може жити. Кожний зокрема мусить себе під тим оглядом сам перевірити — хто хоче й може бути членом Організації, з належним сповнюванням усіх своїх обов'язків зараз та з приготуванням себе до майбутніх, значно важчих — а хто своїм ставленням супроти визвольної справи кваліфікує себе лиш як симпатик, а не член ОУН.

ЗЧ ОУН мусить з найгострішою серйозністю ставитись до своїх найважчих зобов'язань, мусить докладно знати свої сили, наскільки можна на них покладатися, щоби оперувати дійсними вартостями, а не фактивними. Велика скількість "паперових" членів, які не виконують своїх обов'язків тільки створює шкідливу сповидність, неспівмірність між тим, що Організація повинна б робити, а що фактично виконати спроможна. Краще, щоб в рядах її були тільки фактичні, тобто активні й жертвенні члени, навіть якби їх було значно менше. Тоді Організація визнає свої завдання відповідно до спроможности, але зате устійнені завдання зможе виконати фактично.

Подаю ці міркування наприкінці цього листа тому, що вважаю, що мусить прийти дуже основна перевірка цілого стану ЗЧ ОУН і самоперевірка кожного члена. ЗЧ ОУН входить в такий етап, в якому стоятимуть перед незвичайно важкими й відповідальними завданнями. Всі її члени та клітини мусить стати на відповідній якійсь висоті. Я хотівби, щоб цей мій лист причинився до того, щоби в нас усіх, в усіх членів та в усіх клітинах ЗЧ ОУН обновились і правила всіми нашими ділами чітка свідомість — хто ми, й пощо ми, як частина Організації Українських Націоналістів тут існуємо, як маємо виб'язатись з наших обов'язків перед Батьківщиною і перед лавами наших Друзів в Україні, які кажуть: "ми віримо і впевнені в тому, що Ви прийдете у відповідальний час, щоб підсилити і допомогти переможно завершити нашу боротьбу". А ми знаємо як трудно буде найперше добитись туди, на поля боїв організованими частинами, а це ж ще буде тільки початок завдання. Але свідомість труднощів нас не відстрашить, ані не спинить. За те конечно всім кадрам ЗЧ ОУН ввійти в стан глибокої серйозної підготовки й здецидовано братись за важні справи, а не тільки займатись ладнанням біжучих еміграційних діл з безпомічним відсуванням в неозначене майбутнє того, що властиво єдино на потребу.

Готуймось і берімся за великі діла, бо великий час не за горами!

Витяг з листа сл. п. Провідника Степана
Бандери, написаного до членів ОУН в
лютому 1953 року.

-----:-----

Це число "Бюлетеня ТП" присвячене сл. п. Степанові Бандері в десяти роковини його героїської смерті. Матеріялами можна користуватися для внутрішньо-організаційних потреб і, наколи була б потреба, теж для рефератів чи доповідей для загалу громадськості. Ціна цього числа — 1 шілінг за примірник.

Додаткові матеріали для потреб 10-річчя будуть в "Бюлетені Проводу ОУН", у "Визвольному Шляху", та в інших наших виданнях.

-----:-----